

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 271

De Avonturierster.

20 Cents
40 Centimes
22 1/2 CENT

Met een luchtigen sprong was hij op den vensterbank.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenverlegewoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE AVONTURIERSTER.

HOOFDSTUK I.

Men deelt ons mede...

Het was een heerlijke dag in het begin van den zomer, en het Regents Park wemelde van wandelaars en ruiters.

De dames droegen reeds haar eerste luchtige gewaden, vroolijk van kleur, de kinderen stoelden op de grasperken en de kindermeisjes liepen langzaam met de kinderwagens mede, waarin de allerkleinsten zich kraaiend vermaakten met het gespeel van het zonlicht op de hagelwitte dekkleedjes, die hun roze lijfjes bedekten.

Rondom den grooten vijver was het een druk beweeg van Londenaren, die voor een oogenblik de duffe huizen waren ontvlucht, of het donkere kantoor, om althans gedurende eenige minuten te genieten van de natuur, de frischheid van het heldere water, het geuren van de bloemen, die in groote perken bijeen waren gebracht.

Wel is Hyde Park het geliefkoosd oord voor de rijke Londenaren, die er paard en rijtuig of auto op nahouden, maar toch ziet men ook in het Regents Park met zijn heerlijk oud geboomte talrijke ruiters, equipages en auto's.

Op dezen eersten werkelijk schoonen zomerdag, na een langdurig tijdperk van gure winden en regen, was de drukte bijna overstelpend, en men vroeg zich af, hoe de koetsiers en chauffeurs kans zagen, zonder ongelukken door deze zee van voertuigen, ruiters en voetgan-

gers heen te sturen.

In een der lanen dicht bij den grooten vijver, beschermd door het loof van een machtigen kastanjeboom, zaten twee heeren, die in ouderdom en uiterlijk tamelijk veel van elkander verschilden.

De een kon ongeveer veertig of vijftig jaar zijn, en zijn haren begonnen aan de slapen lichtelijk te grijzen, terwijl de ander zeker niet ouder was dan vijf-en-twintig jaar.

De oudste was lang, gespierd, rijzig en met een scherp geteekend, eenigszins gebronsd gelaat, waarin twee donkergrijze oogen schitterden, onder onberispelijk gevormde wenkbrauwen; zijn metgezel was wel een hoofd kleiner en sierlijk gebouwd, met een rond, blozend gelaat en helderblauwe oogen die vroolijk in het rond keken.

Beiden waren met volmaakte elegance gekleed, zonder echter in het minst aan fatten te doen denken.

Deze beide mannen waren Lord William Aberdeen, de bekende Londensche philanthroop, wiens rijkdommen niet te schatten waren, naar de sage ging, en zijn vriend en secretaris, Charly Brand.

De jonge man hield een nummer van de „Daily News” op de knieën uitgespreid, waarin hij wellicht zoeven een oogenblik had gelezen.

Thans waren zijn oogen gevestigd op een helroode barouchette, getrokken door een prachtigen schimmel,

die in draf langs den breeden grintweg reed, welke zich om den grooten vijver slingerde.

De groote wielen van het wagentje, dat zachtjes op en neder veerde, op de groote stappen van het paard, schitterden als reusachtige spinnenwebben.

Op den hoogen bok zat een vrouw, gekleed in een eenvoudig, maar zeer smaakvol, wit costuum, dat haar volle vormen op het voordeeligst deed uitkomen.

Zij droeg een kleinen, witvilten hoed, die een weinig schuins op haar donkere lokken was geplaatst, en haar kleine handen, die echter het paard volkomen wisten te beheerschen, waren in handschoenen van lichtgeel leder met groote kappen gestoken, die haar tengere polsen moesten beschermen tegen het schuren van de teugels.

Op het achterbankje zat een groom, onbewegelijk als een standbeeld, met over elkander geslagen armen, zooals het voegt aan een bediende van goeden huize, die niet tevens huiswerk behoeft te doen, in welk geval hij verplicht is, beide armen los naast het lichaam te laten nederhangen.

Het was een jong ventje, nauwelijks zestien jaar oud.

Het rijtuigje reed met een sierlijken zwaai om den vijver heen, dicht langs de bank, waarop de beide heeren gezeten waren, en verdween toen weder om het dichte lomper, om even later door een kromming van den rijweg aan hun oog te worden onttrokken.

De beide heeren keken het lichte wagentje na totdat zij van het sierlijke witte costuum niets meer konden zien.

Toen zeide Charly Brand, niet zonder bewondering in zijn stem:

— Zij rijdt heel goed!

— Ja, zij heeft dien jongen schimmel volkomen in haar macht! Als zij haar aanstaanden echtgenoot ook met zoo'n vaste hand bestuurt, zal de goede man zeer weinig gelegenheid vinden zijn eigen individualiteit te ontplooien!

— Zij is nu al voor de derde of vierde maal voorbijgekomen! Een opvallende verschijning, Edward!

— Ja, ik geloof, dat zij er heel goed uit ziet!

— Goed uitziet? Wel, zij is schoon! riep Charly verontwaardigd uit. En geloof je het maar? Zie je het dan niet zelf?

— Ik zie het wel, maar ik geloof niet, dat ik er het iuiste bezin van heb! antwoordde Lord Aberdeen

glimlachend. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik meer verstand heb van paarden en jachthonden.

— Dat is erg genoeg! riep de jonge man uit, terwijl hij het hoofd schudde. Mij dunk, dat zelfs een oude, gebogen professor, een boekenwurm, die niets anders gedaan heeft, zijn heele leven lang, dan over oude folianten gebogen te zitten, aanstonds verrukt zou moeten zijn, als hij deze schoonheid zag! Wat een prachtige tint! Wat een weelderig haar! En dan die vorm van het gelaat, een volmaakt ovaal, heel licht olijkleurig! Maar de oogen stellen alles in de schaduw! Ik heb nog zelden zulke prachtige oogen gezien, groot, fluweelzacht en zoo diep, dat men er in zou verdrinken, als men er zich te diep overheen bukt!

— Dat heb je alles heel goed opgemerkt, Charly, hernam Lord Aberdeen kalm, ik moet je eerlijk zeggen, dat ik dat alles nog niet gezien heb — ik heb meer op den schimmel gelet!

— Onverbeterlijk! bromde Charly voor zich heen, terwijl hij met het opgevouwen blad een paar lastige wespen verjaagde.

— Wie zou zij toch wel zijn? vroeg Charly peinzend.

— Zie je wel — daar heb je het nu al! zeide Lord Aberdeen met zachten spot. Je kunt den vorm van haar gelaat en den gloed van haar oogen beschrijven en je weet nog niet eens wie ze is! Ik heb haar slechts vluchtig opgenomen — en weet het wel!

— Wat zeg je daar? Dat zou mij zeer verwonderen!

— Er is niets verwonderlijks in, mijn beste jongen! De zaak is, dat ik mijn oogen tot iets anders gebruik dan om te bewonderen en alleen maar om er mee op te letten! Sla de krant nog maar eens op, waarmee je daar de vliegen wegwijs, en daarin zul je voldoende gegevens over het onderwerp van je aanbidding vinden.

— Ho, ho! Nu ga je wel wat ver! Van aanbidding is geen sprake, alleen maar van bewondering! riep Charly uit, terwijl hij snel het blad opensloeg.

Zooals gewoonlijk, bevatte de „Daily News“ een groot aantal foto's op de achterpagina, waaronder een viertal portretten.

Weliswaar kwamen zij niet al te duidelijk uit op het grove papier, maar er viel toch niet aan te twijfelen, of een van deze portretten stelde de mooie vrouw met het witte costuum voor, die daar zoeven was voorbijgereden.

— Er valt niet aan te twijfelen! mompelde Charly. Zij is het!

— Ik ben blij, dat je het met me eens bent! Lees nu maar eens wat er onder staat.

„Barones Olga Dostojeff, de bevallige spruit uit een Russisch adellijk geslacht, die zich gedurende eenigen tijd in ons land denkt op te houden, teneinde er eenige paarden voor haar stoeterij aan te koopen.”

— Nu weet je tenminste hoe zij heet en wie zij is! merkte Lord Aberdeen droogjes op, maar als je er soms wat meer van wilt weten, dan behoef je hetzelfde blad nog eens even op te slaan.

Charly Brand keek Lord Aberdeen vluchtig even aan, en zocht toen haastig onder de gemengde berichten.

Spoedig had hij gevonden wat hij zocht.

— Daar heb ik het al! riep hij uit.

— Lees het mij dan nog maar eens voor — ik stel er belang in — om verschillende redenen, die ik je later wel eens uiteen zal zetten.

Charly vouwde het blad op, om gemakkelijker te kunnen lezen, en las toen het volgende korte berichtje:

„Men deelt ons mede, dat Barones Olga Dostojeff, wier portret wij op onze achterpagina afdrucken, slechts enkele dagen geleden in onze stad is aangekomen en haar intrek heeft genomen in het „Hotel Cecil”, in afwachting, dat de vorstelijke woning gereed zal zijn welke zij voor zich heeft laten inrichten aan de Leicester Square. De barones, die hier om zoo te zeggen incognito wenschte te vertoeven, reist slechts met een klein bediendenpersoneel, hetwelk zij hier denkt aan te vullen.”

— Weet je nu genoeg? vroeg Lord Aberdeen, toen Raffles met de voorlezing van het korte bericht gereed was.

— Ik weet nu althans wie zij is — een schoone Russin, rijk en van adel! Ja, bepaald zeer rijk, te oordeelen althans naar de fraaie barouchette, waarin zij daar al weder komt aanrijden.

Inderdaad, het lichte wagentje had opnieuw den toer om den grooten vijver volbracht en kwam nu weder aanrijden.

Met nog meer belangstelling dan zoeven bekeek Charly het licht olijfkleurig gelaat, de prachtige donkere oogen met hun fluweelen gloed, de wenkbrauwen, die als met een penseel getrokken waren, en de fiere houding van de adellijke Russin.

Toen zij opnieuw voorbij was, wendde Charly zich tot Raffles en vroeg:

— Hoe oud zou zij ongeveer zijn?

— Mijn jongen, het is een wat te indiscreete vraag en die je ten overvloede niet aan mij moet stellen! Ik heb daar volstrekt geen oog op. Een hond of een paard opent men den bek om het aan de tanden te zien, maar ik geloof niet, dat het aangaat om hetzelfde middel op een bevallige vreemdelinge toe te passen. Wil je het je terug te houden!

— Edward, je bent afschuwelijk! riep Charly Brand verontwaardigd uit. Hoe kan men op zulk een wijze echter probeeren, dan denk ik er geen oogenblik aan spreken over een vrouw van onmiskenbare schoonheid en gratie.....

— Dat weet ik niet, hernam Lord Aberdeen lakoniek, ik denk echter, dat het gewoonte is.

Hij raadpleegde zijn horloge en stond snel op.

— Als ik niet te veel van je verg, door je te ontrukken aan deze plek van adoratie, dan zou ik je wel willen voorstellen met mij mee naar de Windsor-Club te gaan, want ik heb razenden honger. Ik weet wel, dat ik je misschien kwets met deze mededeeling, op een oogenblik, dat je zelf nog vol bent van teedere gevoelens, maar ik kan er werkelijk niets aan doen — mijn maag gromt!

Charly schudde het hoofd.

— Je spotzucht verleidt je tot het zeggen van dingen, die kant noch wal raken, Edward. Ik vind Olga Dostojeff mooi — zooals ik een ster mooi vind, dat wil zeggen, zonder dat ik ooit kans heb haar te plukken! Is je dat voldoende?

— Zeker. Maar ik wil niet vergeten, dat sterren wel eens vallen! En laat ons nu maar niet verder over dit onderwerp spreken, — je zou mijn eetlust bederven.

— Een blok ijs! — een stekelvarken — een kruidje-roer-me-niet! bromde Charly zachtjes voor zich heen. Het is een gevaarlijk experiment, maar ik geloof, dat ik er toch heel wat voor zou geven, als er eens een vrouw op zijn pad verscheen, voor wie hij werkelijk liefde zou koesteren! Het omgekeerde is herhaaldelijk het geval geweest — en dat is altijd treurig afgelopen!

De jonge man zuchtte even, maar Lord Aberdeen was blijkbaar zeer opgewekt. Zijn oogen schitterden en hij snoof met volle teugen den heerlijken geur van seringen en meidoorn op, die in dichte bosjes rondom den vijver geplaatst waren.

Een half uur later hadden de beide vrienden het groote gebouw van de Windsor-Club in de Oxford Street bereikt.

Lord Aberdeen was vice-president van deze club — en de portier, die diep buigend met de pet in de hand de deur voor de beide mannen open hield, zou eerder aan zijn eigen bestaan getwijfeld hebben, dan dat hij

er maar het flauwste vermoeden van had gehad, dat de man, die hem zooeven voorbij was gegaan, John Raffles de gentleman-inbreker, de lang gezochte Grootte Onbekende was!

HOOFDSTUK II.

Russische caviaar.

De beide onafscheidelijke vrienden hadden hun goed in de vestiaire afgegeven en waren de monumentale trap opgegaan, die naar de groote zalen van de Club voerde.

Op dezelfde verdieping als de conversatiezaal bevond zich de weelderig ingerichte eetzaal, waar zelfs het meest verwende verhemelte bevredigd kon worden.

De kok van de Windsor Club was een beroemdheid, en hij schuwde geen kosten of moeiten om aan de leden van de Club het beste voor te zetten, dat er slechts te krijgen was.

Versche asperges in Maart, druiven in Mei, schelvisch in het hartje van den zomer, perziken midden in den winter — dat waren voor hem kleinigheden, en eens was het reeds voorgekomen, dat hij ter gelegenheid van een kleine partij, in hoogst eigen persoon naar Rusland was vertrokken en vandaar was teruggekeerd met een zending steur, die in een koelwagen ~~was~~ de boorden van de Wolga, onmiddellijk nadat zij gevangen was, naar de oevers van de Theems werd vervoerd per extratrein!

De grap had omstreeks duizend pond sterling gekost, maar onze kok, een waardig afstammeling van den beroemden Vatel, kon er zich althans op beroemen, dat er in de Windsor-Club steur was gegeten op een oogenblik, dat geen enkele Londenaar daaraan had durven denken.

De zes groote ramen zagen alle uit op de Oxford-Street.

Er waren tafeltjes voor twee, voor vier, voor zes en voor acht personen.

Voor groote partijen was een afzonderlijke zaal ingericht, die in weelderige inrichting alles overtrof wat Londen op dat gebied kon aanwijzen.

De zaal was op dit oogenblik slechts matig gevuld.

Een dozijn leden van de beroemde club was zwijgend en met volle aandacht bezig met het genieten van een van de composities van Signor Sarente, zoo heette de kok.

Raffles en Charly zochten zich een plaats uit bij een der ramen, en deden hun bestelling aan een der geruischloos rondlopende kellners, die echter in uiterlijk geheel en al afweken van hunne collega's in de gewone café's, daar zij gestoken waren in een soort rok van zwart satijn, korte broeken van dezelfde stof, witte zijden kousen en lage, zwarte schoenen met groote zilveren gespen er op.

De jongste dezer dienende geesten was minstens vijftig jaar.

Dat was zoo voorgeschreven, want de leden van de Windsor Club waren van oordeel, dat dineeren een bijna plechtige bezigheid is, waarbij men door niets mag worden afgeleid — en een jeugdig kellner is te levendig!

Raffles en Charly lieten zich de uitgezochte gerechten goed smaken en begaven zich vervolgens naar de algemeene conversatiezaal, waar een dertigtal leden waren, pratend of lezend. maar in ieder geval wegge-

'doken in een van de tallooze gemakkelijke leunstoelen, die in groepjes meestal rondom een klein rooktafeltje geschaard, door het vertrek verspreid stonden.

De beide vrienden waren nog geen vijf minuten geleden het vertrek binnen getreden en hadden ternauwernood eenige handdrukken gewisseld met bekenden, toen zij wisten, dat Olga Dostojeff het onderwerp van het gesprek uitmaakte.

Op dit oogenblik was Graaf Penbroke aan het woord.

Zooals gewoonlijk zat hij in een lederen leunstoel bij den haard, die op dit oogenblik buiten dienst was gesteld, hetgeen echter Graaf Penbroke niet belette, juist daar en nergens anders te gaan zitten.

Niemand van de leden kon zich voorstellen, dat hij hem ooit op een andere plaats had gezien, en toen het jaren geleden eens voor kwam, dat een nieuweling, zonder erg en in zijn onschuld, plaats nam in den stoel van den ouden Graaf, scheelde het maar zeer weinig of hij was kwaad weggelopen en had zijn lidmaatschap opgezegd.

Graaf Penbroke was buitengewoon oud en zeer mager.

Als men zich opstelde ter zijde van den grooten leunstoel, dan zag men van zijn persoon niets anders dan een paar gelakte bottines, een paar puntige knieën, twee blauw geaderde handen, die op de stoelleuning lagen, de punt van een geweldigen neus, en eenige pluisjes wit haar, die boven den stoel uitstaken.

Dat was alles.

Slechts als men vlak vóór den stoel ging staan, kon men iets meer van den ouden graaf te zien krijgen, en dan ontdekte men aanstonds, dat hij verrassend veel geleek op een dier zonderlinge woestijnvogels, Maraboes geheeten, die in de dierentuinen zulk een zonderlingen indruk van potsierlijken ernst op den bezoeker maken, zooals zij daar deftig en langzaam rondstappen op hun lange stakerige pooten, met hun kleine schrandere kraaloojes onder den beenigen schedel, hun schralen hals, die er steeds uitziet alsof hij pas geplukt is, en hun geheele uiterlijk van deftigen dorpsnotaris.

Hoe oud Graaf Penbroke was, viel moeilijk te zeggen — sommige leden verklaarden, dat hij tachtig was, anderen beweerden, dat hij minstens honderd moest wezen.

Hoe het ook zij — iedereen verbaasde er zich over, dat er nog steeds leven school in dit ongelooflijk magere lichaam, waarvan men moest vreezen, dat het tel-

kenmale als de deur wat al te ruw werd geopend, uit den grooten leunstoel zou wegwaaien.

Het geheele hoofd van den Graaf geleek uit ivoor gesneden te zijn, en overal was het alsof de beenderen ieder oogenblik door de huid zouden heen steken.

De monocle verliet nimmer zijn rechter oogholte, waarin ze scheen vastgegroeid.

Het weinige haar was spierwit en donzig als van een ruiende kip.

Hij had ontzaggelijk groote blinkend witte tanden, maar zijn vijanden beweerden, dat ze valsch waren, hetgeen ook zeer wel te gelooven was, gezien den ouderdom van den Graaf.

Hij lag daar nu meer dan hij zat in zijn stoel, en zeide met een krakende stem:

— Ik heb haar vanmiddag gezien, die Olga Dostojeff. Prima ras. Onberispelijke lijn. Superbe achterhand. Zeldzame oogen. Echt Russisch type — ja, ja!

Graaf Penbroke haalde met een traag gebaar alsof hij een centenaarsgewicht moest optillen, een fijn zijden zakdoekje uit zijn linkermouw te voorschijn en bette er even zijn lippen mee, waarna hij het met dezelfde langzame beweging weder op zijn vorige plaats terugbracht.

— Kent gij het geslacht, Graaf? vroeg Sir Windstone, een zwaarlijvig man met een vuurrood gezicht.

— Kennen? Neen, nooit van gehoord. Doet er trouwens niet toe. Adel of geen adel — Olga Dostojeff zou altijd een prachtige vrouw zijn. Jammer, dat ik niet een jaartje jonger ben. Zou er alles op zetten om haar te veroveren — ja, ja!

Weer ging de rechterhand bedachtzaam naar de linker mouw, weer kwam het zijden zakdoekje te voorschijn en weer werden de dunne bloedlooze lippen gebet.

— Zij moet buitengewoon rijk zijn, liet nu Burggraaf Henry Cartright zich hooren, een jonge man van omstreeks dertig jaar, met een knap, maar eenigszins geblaseerd gelaat.

— Russische baronessen zijn altijd rijk, hernam Graaf Penbroke, en hij scheen met een ruk nog verder in zijn stoel weg te zinken, terwijl hij tegelijkertijd zijn neus in de lucht stak. De Russische rijkdom is fabelachtig. Werkelijk ongelooflijk. Heb daar ginds in de buurt van Petersburg in mijn jonge jaren eens gejaagd met een Graaf..... een Graaf..... ben zijn naam kwijt — doet er ook niet toe — man is allang dood..... op-

gegeten door een beer. Nu, hij wist volstrekt niet — parole d'honneur, hij wist het niet, hoe groot zijn gebied eigenlijk was, en hoeveel geld hij had. Hij had veertien dorpen. En in die veertien dorpen omstreeks negenduizend dorpelingen. Dat wil zeggen lijfeigenen, want het was nog in den tijd van Tsaar Alexander III. Hij kon er mee doen wat hij wilde. Dat deed hij dan ook. Hij was een zonderling sinjeur, en was zeer vlug met de zweep bij de hand — ja, ja!

Deze mededeeling had den ouden man zeker geheel en al uitgeput, want hij schoof nog wat verder omlaag en de zakdoek moest zijn plicht vervullen.

— Is zij geheel en al alleen hier gekomen? zoo mengde Charly zich nu in het gesprek.

— Met twee bedienden, mijnheer Brand, antwoordde Graaf Penbroke, die wel een levende kroniek scheen te zijn, en ondanks zijn hoogen ouderdom volkomen op de hoogte scheen van wat er op dat gebied in zijn stad gebeurde. In een soort incognito, weet gij. Russische vrouwen genieten veel vrijheid, meer nog dan de Amerikaansche. In Rusland reizen zij geheel alleen, al is het nog zoo ver, nietwaar, zonder dat iemand er aanstoot in vindt. Uitmuntende gewoonte. Moest hier ook worden ingevoerd. Onze meisjes worden nog te veel op den stang gereden. Afschuwelijk ouderwetsch.

— Zij woont immers in het hotel „Cecil“? vroeg Charly verder, die zich wilde overtuigen of de „Daily News“ de waarheid had gesproken.

— Tijdelijk, mijnheer Brand, tijdelijk. Hotel is niets voor zoo'n Russin. Een hondenok. Absoluut onvoldoende. Moet ruimte en weelde om zich heen hebben. Stal een raspaard in een schuur en het dier is voor de haaien. Zij heeft een huis gehuurd aan de Leicester Square. Ik ken die huizen. Juist iets voor haar. Groote zalen. Gelegenheid tot dansen. Prachtig uitzicht over de Theems. Garage. Groote tuin. In één woord..... in één woord..... ja, ja!

Graaf Penbroke was blijkbaar afgeloopen evenals een phonograaf, die men vergeet op te winden.

Met een ruk zakte hij zoover weg in zijn stoel, dat er nu zoo goed als niets meer van hem te zien viel.

Zijn magere kin was op zijn borst gezonken, zijn oogen waren gesloten, en het leek of hij sliep.

De inspanning was blijkbaar te sterk geweest.

Even heerschte er stilzwijgen.

Toen begon Sir Windstone weder, nadat hij de punt van een reusachtige sigaar had afgebeten:

— Die Olga Dostojeff, zou zij — hm?

Niemand antwoordde aanstonds op deze vraag, die ondanks haar onduidelijkheid, in dit gezelschap zoo duidelijk mogelijk was.

Graaf Penbroke scheen er door geëlectriceerd te zijn, en kwam met een soort sprong als van een garnaal in een pan kokend water, weder tot het leven terug.

Hij sperde zijn fletse oogen wijd open, leek een paar malen naar lucht te snakken en zeide toen met zijn kraakende stem:

— Gij vraagt of Olga Dostojeff een minnaar heeft? Spijt mij zeer, maar daarop kan ik u geen antwoord geven. Zou mij echter zeer verwonderen als het niet zoo was. Is te mooi om aan het tegendeel te mogen gelooven.

— Maar zij kan wel getrouwd zijn, merkte Burggraaf Henry Cartright op, met een langen haal aan zijn sigaret, en terwijl hij zijn donkere oogen strak op het gelaat van den grijsaard gevestigd hield.

— Uitgesloten, kuchte Graaf Penbroke. Niet aan te denken. Dan had zij twee namen moeten voeren.

— Een weduwe, misschien? opperde Sir Windstone.

— Ook niet. Geen weduwe, geen getrouwde vrouw — maar ook geen jong meisje! Zij is zeer mooi. Zij is blijkbaar van vurig ras. Maak zelf uw conclusie maar — ja, ja!

De heeren maakten hun conclusies en zwegen.

Maar nu liet de heldere stem van Raffles zich hooren, die zeide:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik de opmerking maak, mijnheer, maar ik weet niet of wij wel het recht hebben, aldus de doopceel van een vreemdelinge te lichten, van wie wij niets anders weten, dan dat zij Russin en rijk is!

— En jong! riep Graaf Penbroke uit.

— En mooi! liet Sir Windstone zich hooren.

— En ongetrouwd! voegde Cartright er zegevierend aan toe.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat mag alles waar zijn, maar ik vind de gevolgtrekking wel wat gewaagd, dat zij daarom een minnaar moet hebben! Juist het feit, dat zij onafhankelijk is, en blijkbaar zeer rijk, zou mij aanleiding geven om het tegendeel te gelooven — tenminste zoo lang ik niet overtuigd kan worden, dat ik het mis heb.

— Wacht nog slechts een weinig, Mylord, kraaide Graaf Penbroke, en gij zult haar spoedig in gezelschap

zien van een lid van onze jeunesse dorée. Ik ken Rusland, heb er jaren gewoond. Ik ken de Russische vrouwen. Vulkanen, Mylord — letterlijk vulkanen — ja, ja!

En met deze woorden verdween Graaf Penbroke voor goed uit het oog, om dien geheelen middag niet meer aan de oppervlakte van zijn stoel te verschijnen.

Men veranderde van onderwerp en eenige heeren begaven zich naar de biljardkamer om daar te zien naar het spel van eenige matadors onder de leden.

Raffles had Charly een wenk gegeven, en het duurde niet lang of de beide vrienden bevonden zich op straat.

Zij liepen eenigen tijd zwijgend voort, totdat Charly opmerkte, terwijl hij Raffles een dankbaren blik toewierp:

— Dat was mooi van je, dat je haar verdedigd hebt!

— Het had niets te beteekenen, Charly. Ik zou het voor iedere andere vrouw ook gedaan hebben. Dat oude karkas, die Graaf Penbroke, is een oude schelm, en Sir Windstone is weinig beter. Ik begrijp mij niet, hoe men de reputatie van een vrouw kan aantasten, zonder zeer deugdelijke bewijzen te hebben.

— Zij durven dat alleen maar doen als zij onder elkaar zijn! zeide Charly op verachtelijken toon.

Raffles wierp den jongen man een half spottenden, half medelijdenden blik toe.

— Je bent nog steeds wat sentimenteel, mijn jongen!

zeide hij toen. Laten wij nu eens een oogenblik aannemen, dat zij inderdaad een minnaar heeft, wat zou je daarvan zeggen?

— Wat ik er van zeggen zou? zeide Charly een weinig verlegen. Wel — ik weet het niet goed — het gaat mij eigenlijk niet aan, nietwaar?

— Niets, Charly! Volstrekt niets! Daarin heb je volkomen gelijk! hernam Raffles op spottenden toon. Als die dame hier paarden gekocht heeft, verdwijnt zij weer — zooals een schitterende komeet — zonder van Londen meer mee te nemen, dan de herinnering aan een kille, groote stad en aan een paar enkele mooie zomerdagen — en ook misschien aan een onaangenaam avontuur!

— Een onaangenaam avontuur? vroeg Charly verwonderd. Hoe zoo?

— Wel, zij zal hier te Londen zeer waarschijnlijk van een deel harer rijkdommen beroofd worden!

— Hoe weet je dat?

— Omdat ik de roover zal zijn.

Charly wendde zijn hoofd snel naar zijn vriend toe, en keek hem vorschend in het gelaat.

Hij zag er niets dan koele vastberadenheid en een ontombare wilskracht in, die zich door niets ter wereld laat weerhouden van een eenmaal opgevat plan — ook niet door een paar wonderschoone oogen!

HOOFDSTUK III.

Toebereidselen.

Als Charly soms gemeend mocht hebben, dat Raffles slechts in scherts sprak, dan zou hij maar al te spoedig inzien, dat hiervan geen sprake was.

Raffles had het plan opgevat om de schatrijke Russin van een deel van haar rijkdom te ontlasten en hij was volkomen onverschillig gebleven voor Charly's tegenwerpingen.

— Ik kan er niets aan doen, mijn jongen, dat zij er goed uit ziet, of dat zij schoon is, als je dat liever hoort, had hij koeltjes gezegd. Voor mij is het eenige van belang, dat zij veel te rijk is!

En inderdaad, dat moest de Russin wel zijn, want zij leefde op een zeer weelderigen voet.

Zij droeg fraaie juweelen, had tijdelijk een zeer

grootte auto in maandhuur genomen, die steeds tot hare beschikking moest staan, droeg kostelijke toiletten en haar hoeden maakten den naijver gaande van alle dames der Society, die deze meesterstukken van modistekunst te zien en te bewonderen kregen. Zij bewoonde in het hotel „Cecil” een suite van drie kamers, de fraaiste die er te krijgen waren, en met buitengewone luxe gemeubeld.

In den stal van het hotel stonden twee prachtige rijpaarden, de fraaie witte schimmel, de barouchette en nog een klein speelwagentje.

Barones Dostojeff scheen verzot te zijn op sport, en men ontmoette haar veel op het tennisveld, op de renbaan, en ook van het voetbalspel scheen zij een groote liefhebster te zijn.

Zij speelde zelf voortreffelijk tennis, was een uitmuntend zwemster, en schermde als de beste, terwijl zij ook in het hanteeren van flobert-buks en pistool haar wêdergade zocht.

Vaak was zij alleen, maar menigmaal ook zag men haar in het gezelschap van dezen of genen rijken Engelschman, dien zij echter steeds op een behoorlijken afstand bleek te houden.

Behoudens deze vrijmoedigheid, die men overigens aan een schoone vreemdelinge gaarne vergaf, viel er op haar particuliere gedrag niet het minste aan te merken, hoeveel moeite kwade tongen daartoe ook deden.

Raffles had Charly te kennen gegeven dat hij zeer benieuwd was naar de bank waar Barones Dostojeff haar geld geplaatst had.

Hij deed er een nauwkeurig onderzoek naar, maar hij kon het niet ontdekken.

Dit verwonderde hem wel eenigszins, want het was toch ondenkbaar, dat de schatrijke Russin haar groot vermogen overal met zich meedroeg.

Toen trachtte hij te weten te komen, waar zij hare cheques incasseerde, maar ook deze pogingen leverden geen resultaat op.

Toen meende Raffles, dat zij wellicht een bankier te Parijs had die haar telkens het noodige geld toezond, maar bij voorzichtig navragen in het hotel bleek het al spoedig dat daarvan geen sprake was.

Wel ontving zij van tijd tot tijd postwissels uit Rusland, maar de bedragen daarvan waren zeer gering, althans voor een vrouw van hare levenswijze — honderd, tweehonderd, een enkelen keer 400 roebels.

Raffles vroeg zich af, of zij dan inderdaad een zeer groot bedrag aan bankpapier bij zich had.

Dit was natuurlijk niet onmogelijk, maar toch zeker iets ongewoons, daar rijke lieden zich meestal van cheques bedienen.

Intusschen vorderde de meubileering van het fraaie huis op Leicester Square geregeld, en over weinige dagen zou Barones Olga Dostojeff er binnentrekken.

Raffles ging er eens een kijkje nemen en bereikte het huis op een oogenblik dat er een groote meubelwagen voor de deur stilstond, waaruit door stevige kruiers fraaie meubelen werden gehaald en het huis binnengedragen.

De Groote Onbekende moest erkennen, dat zijn aanstaand slachtoffer een vrouw van smaak was, want de meubelen waren niet alleen duur, maar zeer smaakvol.

Hij prentte zich den naam van den leverancier in het geheugen, die op den wagen was geschilderd en stelde een vluchtig onderzoek in diens meubelzaak in.

Het bleek dat Olga Dostojeff voor een bedrag van 1600 pond sterling aan meubelen had gekocht.

Hij zette zijn rondgang voort onder de andere leveranciers, en toen hij de bedragen eens bijeen telde, kwam hij tot de verrassende slotsom, dat de schoone Russin in de hoofdstad van Engeland reeds voor een bedrag van 8000 pond sterling gekocht had, zonder evenwel haar juweelen te rekenen.

En hij maakte bij zichzelf de opmerking, dat het zelfs voor een rijke Russin een niet onaardig bedrag was, als men in aanmerking neemt, dat zij het binnen een week tijds had uitgegeven.

Dat is te zeggen — deze laatste uitdrukking is niet geheel en al juist, want betaald had de schoone Russin nog niet, maar het sprak wel bijna van zelf dat zij goed was voor ieder bedrag...

Er verliepen nog eenige dagen, die Raffles vulde met onderzoek te doen naar de plaatselijke gesteldheid van het heerenhuis, waar de bevallige barones haar intrek zou nemen, in gezelschap van een duenna, een oude dame, die eenige dagen geleden uit Rusland was gekomen, en haar bedienden, drie in aantal, waarvan twee Engelschen en een Rus.

Deze laatste had een taak te vervullen, die niet scherp omschreven scheen te zijn — hij was huisknecht, kok, chauffeur, en scheen ook voor de paarden te kunnen zorgen.

Hij was een zwijgzaam type, die slechts enkele

woorden Engelsch scheen te verstaan, zoodat de andere bedienden al spoedig iedere poging moesten opgeven uit zijn mond iets naders omtrent zijn meesteres te hooren.

Inmiddels scheen er onder de Londenaren althans een man te zijn, die zich meer in het bijzonder scheen te mogen verheugen in de gunst van de schoone en schatrijke Russin.

Die man was burggraaf Henry Cartright.

Men zag het jonge paar vaak samen, en reeds meenden de booze tongen hierboven vermeld, dat zij eindelijk eenig houvast zouden krijgen!

Maar spoedig zouden zij bedrogen uitkomen!

Wel begeleidde de burggraaf, die zelf meermalen millionair was, de schoone vrouw vaak naar tuinfeesten en teas, en ook bezocht hij haar wel, maar nooit anders dan op haar vaste jours, die zich reeds in een vrij druk bezoek mochten verheugen, maar daarbij bleef het dan ook.

En toch was het duidelijk te zien, dat de gevoelens van Henry Cartright van zeer teederen aard waren, en dat het wellicht niet lang meer zou duren, of hij zou openlijk zijn hand — en fortuin aan de bekoorlijke Russin aanbieden.

Men zag hen samen te paard in het Hyde-Park, men zag hen bij de Henly-Reggata, men zag hen te samen op het schitterende tuinfeest van Lloyd George en langzamerhand begonnen de Londenaren zich reeds te gewennen aan het denkbeeld dat de Russin haar vaderland wel voorgoed zou verlaten en een Engelsche vrouw zou worden.

Ook aan Raffles was dit alles niet ontgaan, maar hij dacht er geen oogenblik aan, deswege zijn plannen te wijzigen.

Op den avond van denzelfden dag waarop Barones Dostojeff haar intrek in haar nieuwe woning had genomen, zaten Raffles en Charly in de rookzaal van de villa aan de Regenstreet, welke de Groote Onbekende reeds jaren als Lord Aberdeen bewoonde.

Zij hadden gesproken over het plan tot de inbraak.

— Het staat dus vast dat je niet van je plan bent af te brengen? vroeg Charly.

— Evenmin als van eenig ander plan, mijn waarde!

— En denk je niet, dat je er naderhand berouw van zult hebben?

— Niet meer berouw, dan van iedere andere overdracht van eigendom. Waarom ook.

— Waarom? Maar voor den drommel, omdat zij een vrouw is, en nog wel een heel mooie vrouw op den koop toe!

Raffles haalde de schouders op.

— Zij mag dan een mooie vrouw zijn — zij is tevens een rijke vrouw, dat wil zeggen een rijk wezen van het menschelijk geslacht. Bovendien is zij een vreemde delinge, en ten slotte heb ik nog niet kunnen merken, dat zij zelf veel aan liefdadigheid doet. Welnu, dat zal ik dan wel van haar overnemen!

Hij deed een langen haal aan zijn sigaret en vervolgde, terwijl hij zijn doordringende grijze oogen spottend op Charly vestigde:

— Je trekt nog altijd haar partij naar ik merk! Vroeger was je niet zoo sentimenteel! Het is waar, dat de Russin jong en mooi is!

Charly maakte een ongeduldig gebaar.

— Nog altijd die plagerij! zeide hij. En toch weet je dat ik haar nauwelijks een paar malen en dan nog wel zeer vluchtig gesproken heb.

— Het doet me genoegen je zoo te hooren spreken, mijn jongen, want je kansen zouden zeer slecht zijn naar ik vrees, als je eens werkelijk de vesting zoudt willen belegeren, die Olga Dostojeff heet!

— En waarom dat? vroeg Charly beleedigd.

— Omdat zij vrees heeft op Henry Cartright!

— Zou het dan toch waar zijn?

— Het moet waar zijn voor iedereen die oogen in het hoofd heeft! De burggraaf hangt haar aan als een klit, en zij schijnt het zich te laten welgevalen, dat is duidelijk merkbaar, en dat niet alleen, maar zij schijnt zelfs veel vermaak in zijn gezelschap te vinden.

— Nu, dat verwondert mij niet zoo erg, want Cartright is nog geen veertig jaar, of tenminste niet veel ouder, hij ziet er goed uit en hij is meermalen millionair!

— En hij is smoorlijk verliefd op haar, vulde Raffles kalm den zin aan, de liefde van mannen op zijn leeftijd is hoogst gevaarlijk. Zij is als het laatste vuur van een uitbrandende vulkaan. Het is te hopen dat Olga Dostojeff hem verhoort, anders vrees ik dat de arme man er wanhopig onder zal zijn.

— Je spot!

— Geenszins. Ik spreek in vollen ernst.

— En denk je dat zij verliefd op hem is?

— Dat zou ik je niet kunnen zeggen, maar naar haar doen en laten te oordeelen geloof ik het haast wel. Maar

ik vind dat wij een weinig van ons onderwerp afdwalen, een onderwerp, dat voor mij wel zoo belangwekkend is dan de vraag of deze twee menschen elkander al of niet binnen afzienbaren tijd in de armen zullen vliegen.

— Je bent een vreeselijk mensch! riep Charly in komische vertwijfeling uit. Ken je nu de inrichting van haar huis?

— Ik ken het alsof ik het zelf gebouwd had!

— Maar de verdeling van de vertrekken?

— Wat is dat nu? Ik ben er toch vanmiddag nog geweest, tijdens de tea welke zij voorloopig ter eere van haar intocht in het nieuwe huis heeft gegeven?

— Dat is waar, dat had ik bijna vergeten. En heb je daarbij gelegenheid gehad om eens rond te zien?

— Die gelegenheid verschafte ons de vrouw des huizes zelve, want zij leidde haar gasten door haar huis rond, als de suppoost van een anatomisch museum.

— Nog altijd die plechtige rede bij de tea?

— Ja, dat is het. Het was een zeer merkwaardig en zeer belangrijk gesprek.

— Het doet me denken aan de rede die mijn jongen, v. a. l. in de kamer ronden voor de eerste maal. Hij was als je eens werkelijk de werking konde willen beleven, die Olga Dostojeff deed!

— En waarom dat, vroeg Charly beleefd.

— Omdat zij zeer goed op Henry Cartwright. — Het was het dan toch waar zijn.

— Het moet waar zijn voor iedereen die op het in het. — Het moet waar zijn voor iedereen die op het in het.

— Het moet waar zijn voor iedereen die op het in het. — Het moet waar zijn voor iedereen die op het in het.

Er waren drie dagen verlopen en dienzelfden nacht zouden de beide vrienden hun onderneming wagen.

Het was omstreeks 12 uur in den nacht, toen zij, behoorlijk vermomd, in keurig avondtoilet gestoken, met hun maskers in hun zak, de villa verlieten door de kleine tuindeur.

Het was een fraaie nacht, hoewel de maan achter de wolken verborgen was.

— Wij zullen maar loopen, stelde Raffles voor, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde, het is verukkelijk weer en zonde om in een auto te gaan zitten.

— Zooals je verkiest! zeide Charly.

Zonder veel te spreken wandelden de beide vrienden langzaam naar Leicester Square.

Zij bereikten deze breede straat omstreeks kwart over een in den nacht.

— Je vergelijking is niet erg vleierend, maar drastisch genoeg! zeide Charly lachend. En hoe zag alles er wel uit?

— Glimmend nieuw!

— Onzin. Ik bedoel natuurlijk of er bij de inrichting van de verschillende kamers smaak is ten toon gespreid!

— O ja, veel smaak! Ik heb mij overigens laten vertellen, dat onze schoone Barones het oordeel heeft ingeroepen van Burggraaf Cartwright, die bekend staat als een man met een fijnen smaak, een ware artist, wiens huis zelf niet groot is maar dat een waar bijou is!

Raffles wierp een blik op zijn horloge, stond op, rekte zich eens uit, onderdrukte een geeuw en zeide:

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

— Het is voor vandaag over drie dagen, Charly! Houdt je gereed wat ik je verzoeken mag, en laat ons nog een acte van Traviata gaan zien!

HOOFDSTUK IV.

Een verrassende ontdekking.

Deze deftige buurt was reeds bijna geheel verlaten, en men hoorde er weinig meer dan nu en dan het voorbijratelen van een rijtuig, het getoeter van een automobielhoorn en de rustige stappen van een surveilleerenden politieagent.

Zij hadden spoedig het huis van de schoone Russin bereikt, dat reeds geheel in duisternis gedompeld was.

Zonder een oogenblik te aarzelen of zich op te houden, trok Raffles Charly mede in de schaduw van een dikke kastanjeboom op het trottoir en wees hem naar een venster op de eerste verdieping.

Dat is de slaapkamer, fluisterde hij, daarnaast is een boudoir, dan volgt de kleine muziekzaal, en vervolgens een soort werkkamer, want Olga Dostojeff is een zonderlinge vrouw — zij schijnt zich op te houden met geestelijken arbeid!

— En hoe komen wij binnen? vroeg Charly fluisterend.

— Door over het tuinhek te springen. Terzijde van 't huis is een reeks ramen ongeveer op manshoogte, die niet allen van luiken voorzien zijn. Laten wij ons haasten, want ik hoor voetstappen naderen.

Vlug als eekhoorns wipten de twee mannen over het lage hek en stonden het volgende oogenblik in den voortuin.

Zij liepen om het huis heen en volgden den zijgevel, zorg dragend in de schaduw van het struikgewas te blijven.

Voor een der laatste ramen stond Raffles stil.

Charly zag dat het kozijn zich ongeveer ter hoogte van zijn hoofd bevond.

Raffles wierp een blik om zich heen en had spoedig een ledige bloemenkuip ontdekt.

Hij plaatste haar op den grond voor het venster, ging er op staan, tastte in zijn zak, haalde er een glinsterend voorwerp uit — en binnen weinige tellen draaide het raam langzaam open.

— Toch wel een luik! bromde Raffles voor zich heen. Maar gelukkig geen al te practisch luik! Wij zullen het spoedig onder de knie hebben!

Hij haalde een ander instrument te voorschijn — een licht gekras weerklonk gedurende eenige seconden en toen duwde Raffles het luik voorzichtig open.

Hij wendde zich naar Charly om en zeide op zachten toon:

— Je ziet wel dat het kinderwerk is! Volg mij maar!

Met een luchtigen sprong was hij op de vensterbank en het volgende oogenblik zag Charly hem in de duisternis van de kamer verdwijnen.

Hij volgde hem aanstonds en sprong op zijn beurt in de kamer.

Het eerste werk van den Grooten Onbekende was het luik weder sluiten.

Vervolgens bonden de beide mannen hun maskers voor en tenslotte maakte Raffles licht door zijn elektrische zaklantaarn te doen ontgloeien.

Zij bleken zich te bevinden in een soort tuinkamer, die van rieten meubelen voorzien was, en aan het ein le waarvan zich een serre bevond, die uitzicht gaf op den grooten achtertuin.

— Deze Russische dame beschermt haar eigendommen op onverantwoordelijk lichtzinnige wijze! merkte Raffles hoofdschuddend op. De afsluiting laat onge-

veer alles te wenschen over! En laat ons nu maar eens verder gaan zien.

— Waar slapen de bedienden ergens?

— Ik geloof dat de chauffeur hier in huis slaapt en een van de mannelijke bedienden, en dan natuurlijk de dame van gezelschap.

Onder het spreken was hij naar de gangdeur gegaan, die niet op slot bleek te zijn.

Hij wenkte Charly, en nu stonden de beide vrienden in een tamelijk breede gang, die met een dikke cocosooper bedekt was.

Rechts en links bevonden zich deuren, maar Raffles liet ze links liggen en richtte zijn schreden zonder aarzelen naar de vestibule, waar zich de monumentale trap naar de eerste verdieping bevond.

Het eerste wat hij hier deed was de voordeur nauwkeurig te onderzoeken, de knippen terug te schuiven en zich te vergewissen dat hij haar gemakkelijk zou kunnen openen.

— En nu maar aan het werk! zeide hij op zachten toon, toen dit geschied was.

De beide vrienden beklommen de trap zonder het minste gerucht te maken.

Zij volgden weder een breede gang totdat Raffles stilstond voor een dichtgelakte deur met een fraai bewerkte kroonlijst.

Hij draaide voorzichtig aan den knop.

— Deze deur is dicht! fluisterde hij.

— Wat is dat voor een kamer? vroeg Charly nauwelijks hoorbaar.

— Het beroemde werkvertrek!

— Denk je daar haar juweelen te vinden?

— Neen, die zullen wel in het boudoir zijn.

— Maar als zij nu eens — in de slaapkamer waren?

— Dat zou voor mij een zeer onaangename zaak zijn, Charly, want dan zou ik natuurlijk rechtsonkeert moeten maken.

— Het doet mij genoeg dat te hooren! hernam Charly opgewekt. Want je mag zeggen wat je wilt, maar ik zou het mij zelf nooit vergeven hebben, als wij die schoone vrouw aan het schrikken hadden gemaakt!

— Heel taktvol van je! zeide Raffles droogjes, en reeds was hij bezig met behulp van een looper het slot van de deur te bewerken.

Het bood niet lang weerstand aan de geoefende vingers van den Grooten Onbekende en even later konden de beide vrienden binnentreden.

Raffles sloot de deur behoedzaam achter zich dicht, overtuigde zich, dat de gordijnen voor de ramen goed gesloten waren en liet daar zijn elektrische lamp op nieuw ontgloeien.

De beide mannen bevonden zich in een zeer fraai gemeubeld vertrek met meubelen van palissanderhout.

Tusschen de beide ramen stond een sierlijk damesbureau van tamelijk grooten omvang, dat dadelijk Raffles' blikken tot zich getrokken had.

— Eigenlijk jammer van het mooie, nieuwe meubeltje! bromde hij bij zichzelf, maar het zal niet anders gaan!

Hij wendde zich tot Charly en vervolgde:

— Ik zie daarginds nog een Japansche kist staan. Onderzoek den inhoud eens, maar wat ik je bidden mag — geen splinters, geen ruwe gaten, in het kort geen vernieling! Bedenk dat wij bij een dame zijn, en doe je werk artistiek! Ik heb aan niets zoo'n hekel, als aan een rommelige inbraak, en als aan inbrekers die als vandalen te werk gaan, zonder zin voor orde en zonder eenig respect voor fraaie meubelen.

— Ik zal de les ter harte nemen, maar ik erken eerlijk, dat ik mij hier met tegenzin ophoud! zeide Charly terwijl hij zuchtend toetrad op een groote Japansche kist, die op een fraai versierd Arabisch tafeltje stond.

Raffles was aanstonds aan het werk gegaan, en had binnen een minuut, zonder ook maar iets te vernielen, de klep van het bureau geopend en een aantal goed gesloten laden.

Al deze laden waren gevuld met papieren en verscheidene brieven.

Raffles begon ze een voor een te doorzoeken, snel en toch zoo grondig als een deurwaarder.

Charly was er juist in geslaagd de Japansche kist te openen en zich te overtuigen, dat zij niets anders bevatte dan pakjes zorgvuldig dichtgebonden brieven, toen een zacht sissend geluid, dat over de lippen van Raffles moest komen, hem verwonderd het hoofd deed onwenden.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend, met een vragenden blik op het gelaat van Raffles, dat een eigenaardige uitdrukking vertoonde, een uitdrukking van verbazing, vermengd met teleurstelling en spot.

— Wat er is? Wel, dat zal je niet weinig verbazen! Bij wie denk je hier eigenlijk te zijn?

— Bij wie? vraagde Charly verbluft. Wel, bij Barones Olga Dostojeff, een schatrijke Russische vrouw.

— Mis, mijn jongen, geheel en al mis! Ten eerste heeft zij niet Olga Dostojeff, ten tweede is zij geen barones, ten derde is zij geen Russin, en ten vierde is zij niet schatrijk! Het eenige juiste is, dat ze mooi is.

Deze mededeeling verbaasde Charly zoodanig, dat hij zijn bosje looper uit de hand liet glijden, het voorwerp viel met een dof geluid op het dikke tapijt.

Uit vrees, dat het wellicht gehoord mocht worden, doofden de beide vrienden hun lichten en stonden geruimen tijd doodstil, zonder een vin te verroeren.

Maar toen zich geen enkel geluid in het slapende huis liet hooren, ontstak Raffles, gerustgesteld, zijn elektrische lantaarn weder.

— Ik zou je willen aanraden, dergelijke dingen voortaan na te laten! fluisterde hij op strengen toon.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen — ik kon er werkelijk niets aan doen! stamelde Charly. Het is mij alsof ik droom. Dus die Olga Dostojeff.....?

— Is niets anders dan een avonturierster, een heel gewone oplichtster!

— En waar leidt je dat uit af?

— Uit den inhoud van dit bureautje! Zie zelf maar — dat is de correspondentie met de vrouw die hier de rol van gezelschapsdame vervult, en dit zijn laden vol onbetaalde rekeningen en vriendelijke verzoeken om eens te betalen! Er valt niet aan te twijfelen, Charly, het toeval heeft ons in het huis van een sluwe bedriegster gebracht! Wij hadden ons al onze moeite wel kunnen besparen want wij zullen hier waarschijnlijk geen 10 pond aan contanten vinden!

— Maar — de diamanten? vroeg Charly, wiens woede was gaande gemaakt, daar hij zich persoonlijk door de schoone vreemdelinge bedrogen waande.

— Dat is waar ook — de diamanten zullen in ieder geval wel echt zijn. Wij zullen het aanstonds wel eens gaan onderzoeken, want hier is toch niets meer te vinden.

— Maar als zij geen Russin is, wat is zij dan?

— Een Poolsche!

— Nu, daar zal Burggraaf Cartright van ophooren!

Dit was de laatste opmerking die Charly bij deze gelegenheid over de zaak maakte, en het moet erkend worden, dat zij wel eenig recht van bestaan had — —

De twee mannen verlieten het vertrek weder, maar niet door de gangdeur.

Raffles was op een tusschendeur togetreden die geopend bleek te zijn, en die uitkwam op de kleine muziekzaal.

De beide mannen hielden zich hier niet op om den fraaien Erard-vleugel te bewonderen en begaven zich aanstonds naar het boudoir, eveneens zeer fraai gemeubeld en waar onder meer een zilverkast stond, waarvan Raffles de gegronde hoop mocht koesteren, dat zij zijn tocht althans niet geheel vruchteloos zou maken.

Op een tafeltje van rozenhout dicht bij de slaapkamerdeur stond een draagbaar telefoontoestel.

Op een kast van hetzelfde hout, prachtig besneden, stond een sierlijk uit zilver gedreven kistje, dat aanstonds de aandacht van Raffles trok.

Hij wilde er juist de handen naar uitsteken, toen er iets geschiedde dat hem daarvan terughield.

De slaapkamerdeur werd plotseling geopend — —

En op den drempel stond Olga Dostojeff!

Zij was in nachtgewaad gekleed, waarover zij een kanten peignoir had geworpen, en zij zou er zeker in alle andere omstandigheden zeer bekoorlijk hebben uitgezien, ware het niet dat er in de kleine, blanke hand, die zij opgeheven hield, een revolver had geschitterd, waarvan de beteekenis niet te miskennen viel!

HOOFDSTUK V.

Een onaangenaam gesprek.

Het wapen was namelijk recht op het gelaat van Raffles gericht, die het dichtst bij de deur stond, en de kleine, roze wijsvinger was stevig om den trekker geklemd.

Wat Charly betreft, ook hij bevond zich voorloopig in de onmogelijkheid om zich te verzetten, want achter de Barones was het sombere gelaat verschenen van den Russischen chauffeur, die eveneens gewapend bleek te zijn!

Waarschijnlijk had hij in allerijl eenige kleedingstukken aangeschoten en was hij pas uit den slaap ontwaakt, want zijn gitzwart haar hing hem ordeloos om het hoofd.

Eenige seconden stonden de beide groepen elkander zoo aan te zien zonder zich te bewegen en zonder dat er een woord gewisseld werd.

Toen klonk de heldere stem van Olga Dostojeff, die in voortreffelijk Engelsch beval:

— Steek uw handen op!

— Is dat wel noodig, Barones? vroeg Raffles hoffelijk. Ik verzeker u dat wij er niet aan denken, tegen-

over een dame geweld te plegen!

— Dat is wel mogelijk — maar ik wil liever het zekere voor het onzekere nemen. Handen op! Maar doe eerst uw maskers af! Ik zie graag met wie ik te doen heb, moet gij weten!

Hoewel met tegenzin moesten de beide mannen wel gehoorzamen, want zij waren voor het oogenblik in de minderheid.

Langzaam deden zij hun maskers af.

— Neen — gij behoeft ze niet in uw zak te steken! riep Olga Dostojeff haastig uit. Wie weet wat ge daar nog meer in hebt! Leg ze daar maar op dat tafeltje!

— Zooals gij wilt, barones! hernam Raffles.

De beide maskers werden op het tafeltje geworpen, en langzaam staken de twee vrienden de beide handen omhoog.

Olga Dostojeff was eenige stappen naar voren gekomen en had het telefoontoestel in de hand genomen.

Op zijn beurt trad Raffles met opgeheven handen naar voren en vroeg glimlachend:

— Mag ik weten wat gij voornemens zijt?

— Vraagt gij dat nog? riep Olga Dostojeff toornig uit. Begrijpt gij niet dat ik de politie waarschuw?

— Gij zijt dus van plan haar hier te laten komen?

— Wat anders? Ik zal Scotland Yard verzoeken een paar mannen hier te zenden opdat zij u zoo spoedig mogelijk in arrest kunnen nemen!

— Dat is een voortreffelijk plan, Barones, hernam Raffles met de grootste bedaardheid, en onder alle andere omstandigheden zou ik er niet aan denken mij er tegen te verzetten. Gij zijt op dit oogenblik in de meerderheid en gij kunt bevelen!

— In andere omstandigheden? herhaalde de schoone vrouw op gerekten toon. Wat wilt ge daarmee zeggen?

— Ik wil alleen zeggen, Barones, dat ik gaarne eenige woorden met u zou willen wisselen alvorens gij gebruik zoudt maken van het moderne communicatiemiddel hetwelk gij daar reeds ter hand hebt genomen.

— Gij denkt toch hoop ik niet, dat ge mij zult kunnen verleiden om u vrij uit te laten gaan? vroeg Olga Dostojeff spottend.

— Neen Barones, zoo dom ben ik niet! antwoordde Raffles op nederigen toon. Ik zou u alleen maar een goeden raad willen geven.

De schoone vrouw keek Raffles eenige oogenblikken doorborend aan, alsof zij tot in het diepst van zijn ziel wilde lezen.

Een oogenblik scheen zij van kleur te verschieten, en leek het of de kleine hand even trilde waarin zij de revolver nog steeds opgeheven hield.

Zij liet haar blikken glijden langs de elegante gedaante van den inbreker, die daar met opgeheven handen voor haar stond, en even vertoonde er zich een uitdrukking van verbazing op haar gelaat gemengd met schrik.

Toen zeide zij langzaam:

— Gij zijt geen gewone inbreker — dat zie ik wel! Gij spreekt uw taal op uitnemende wijze, en als ik u niet verrast had in deze kamer, nadat ik reeds een kwartier geleden gewekt werd door een licht geruisch, dan zou ik mijn oogen niet gelooven.

— Ik dank u zeer voor wat ik waarschijnlijk moet opvatten als een vleierij, zeide Raffles op hoffelijken toon. Maar gij hebt mij nog niet geantwoord op mijn voorstel van zoeeven.

Olga Dostojeff scheen een oogenblik in beraad te staan.

Toen lieten de slanke vingers van de rechterhand langzaam het toestel los.

Zij haalde de schouders op, op een wijze die haar onverschilligheid moest te kennen geven en zeide op schamperen toon:

— Nu, wat doet het er ook toe! Een half uur vroeger of later — gevangen wordt gij toch!

— Misschien wel niet, Barones, — als ge mij althans even aan het woord wilt laten!

Maar nu deed de chauffeur dreigend een paar stappen naar voren.

Zijn zwarte wenkbrauwen waren gefronst en zijn stem klonk heesch toen hij in vrij goed Engelsch maar met een sterk buitenlandsch accent zeide:

— Ik zou liever korte wetten maken, als ik u was, Barones! Laat mij maar even telefoneeren, dan zijn deze vogels binnen een kwartier geknipt.

Raffles wendde langzaam het hoofd naar den man, die deze woorden gesproken had, trok zijn wenkbrauwen hoog op en zeide op een toon van verbazing:

— Duidt het mij niet euvel, Barones, als ik de opmerking maak, dat ik verbaasd sta over het brutale optreden van dezen chauffeur — die van zulk een zonderlingen kant en in zulk een eigenaardig toilet dit vertrek heeft betreden!

Minuten lang bleef het doodstil in het vertrek, waar men nu niets hoorde dan het zachte getik van een kleine pendule van Sevres.

Olga Dostojeff was bleek geworden tot in haar lippen en zij had blijkbaar moeite, zich te beheerschen, terwijl zij Raffles onafgebroken met haar groote fluweelzwarte oogen aanstaarde.

Het gelaat van den chauffeur had een vale tint gekregen en een oogenblik had het geschenen, alsof hij Raffles had willen neerschieten.

Een snelle beweging van zijn gewaande meesteres had hem echter tot andere gedachten gebracht.

Eindelijk zeide de schoone vrouw, en haar stem trilde thans onmerkbaar:

— Het elegante niterlijk is dus slechts een vernis, dat uw brutaliteit en onbeschoftheid moet verbergen.

— Het spijt mij zeer, Barones, dat mijn opmerking u blijkbaar gegriefd heeft, zeide Raffles op spottenden toon. Maar gij kunt het niemand kwalijk nemen, dat hij zijn gevolgtrekkingen maakt, als hij in het holst van den nacht een man in deze kleeding uit het slaapvertrek eener jonge en schoone vrouw ziet komen.

Ditmaal kon de gewaande chauffeur zich niet weerhouden.

Hij slaakte een kreet van woede, deed een pas naar voren en legde zijn revolver op het hoofd van Raffles aan.

Maar voor hij kon schieten had Charly bliksemsnel zijn rechterhand laten dalen en een zwaren zilveren kandelaar gegrepen, die boven op een kast stond.

Hij slingerde het voorwerp met zooveel behendigheid en kracht naar den reus toe, dat deze er door aan het hoofd getroffen werd en met een kreet van pijn achteruit wankelde en toen languit op den grond viel.

Bijna tegelijkertijd had de Russin haar kleine revolver afgevuurd.

Maar dit was blijkbaar een reflex-beweging geweest, teweeggebracht door schrik en opwinding, want de kogel vloog wel eenige voeten voorbij het hoofd van Raffles, en voor zij den trekker voor de tweede maal had kunnen overhalen had deze zich gebukt en was met een sprong bij de jonge vrouw.

Hij greep haar pols en nam haar thans zonder eenige moeite het sierlijke wapen met zijn paarlemoeren kolf af, dat hij aanstonds in zijn zak liet glijden.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd, en het was zoo snel in zijn werk gegaan, dat Olga Dostojeff nog steeds verbluft naar haar ontwapende hand zag, toen Charly den gewonden Rus reeds stevig gebonden en machteloos had gemaakt.

— Gij kunt hier aan zien, mevrouw, hoe snel op deze wereld de dingen kunnen verkeerren! zeide Raffles thans zonder een zweem van spot in zijn stem, maar op den toon van een man van de wereld, die tegenover de gastvrouw zijn verontschuldigen maakt. Gij moet het mij vooral niet kwalijk nemen als wij een weinig bruto zijn opgetreden, maar de omstandigheden leidden er nu eenmaal toe. Het is goed, dat hier zeer dikke gordijnen voor de ramen hangen, en dat dit sierlijke revolvortje, hetwelk gij met zooveel gratie hanteerdet, van een klein kaliber is, zoodat het wel zoo goed als uitgesloten zal zijn, dat men den knal op straat heeft gehoord. En nu zullen wij met u welnemen eens rustig praten.

Raffles schoof een stoel aan voor de jonge vrouw, die er zich sprakeloos met bleek gelaat in liet neervallen.

Het leek alsof haar oogen met een dof floers overtogen waren en zij hield de lippen dicht oopen geklemd.

Raffles keek haar eenigen tijd zwijgend aan en begon toen:

— Het doel van onze komst zal u natuurlijk volkomen duidelijk zijn — en aanstonds zal het u even duidelijk worden, waarom ik u niet meer aanspreek met den titel van Barones. Wij zijn hier gekomen vol van de grootste verwachtingen, die ten hoogste gespannen waren door uwe leefwijze en in de stellige verwachting, dat wij hier als rijke lieden vandaan zouden gaan! Maar hoe zijn wij teleurgesteld! Welk een smartelijke ontgoocheling was ons deel. Bedenk eens, mevrouw, welk een moeite wij onszelven veroorzaakt hadden, wij moesten ons plan voorbereiden, wij liepen gevaar door een agent te worden verrast voor wij nog goed en wel binnen waren, en zelfs heb ik er een gastvoorstelling van Caruso voor in den steek moeten laten!

De jonge vrouw stampte ongeduldig met den voet op den grond, en tusschen haar zwaar geteekende wenkbrauwen vertoonde zich een fijne rimpel in de blanke huid.

Zij wierp Raffles van onder haar neergeslagen wimpers een snellen, giftigen blik toe, maar sloeg haar oogen het volgende oogenblik weder neder.

Raffles glimlachte flauwtjes — — —

— Wij vervolgen nu, mevrouw. Wij zijn hier dus binnengedrongen, ons vleiende met de hoop, dat wij voor dat alles ruimschoots schade'loos zouden worden gesteld! En stel u nu onze groote ontnuchtering voor, toen wij zoeven eenige meubelen openden in uw alleraardigst wakkamertje!

Olga Dostojeff sprong op als een getergde leeuw.

Haar oogen scroten vorken.

— Wat — — gij hebt — — ?

— Ja, mevrouw, gij hebt het geraden — ik heb daar in die kamer een ontdekking gedaan, die mijn vertrouwen in de eerlijkheid mijner medemenschen ten diepste heeft geschokt! Ik meende in uw bureau eenige duizenden ponden sterling te vinden — en ik vond er onbetaalde rekeningen! Ik meende er juweelen en paarlen te zullen ontdekken — en ik ontdekte er aanmaningen en dringende verzoeken om betaling! En nu heb ik nog niet eens gewag gemaakt van eenige brieven van teederen aard, die ik echter aanstonds weder ter zijde heb gelegd, daar ik mij niet gaarne meng in de liefdesgeschiedenissen van derden!

Olga Dostojeff had met van woede verwrongen gelaat en vlamtende oogen naar deze verklaring geluisterd.

Zij had de blanke witte handen aan de beide leu-

ningen van haar stoel geklemd, en haar fijne neusvleugels trilden.

Toen vroeg zij op heeschen toon:

— En — wat hebt gij uit dat alles afgeleid?

— Wel, mevrouw — het eenige wat er uit af te leiden viel voor en man die niet ongeneeslijk idioot is. Ik heb er uit afgeleid, dat gij geen barones, geen Ruszin, dat gij niet rijk zijt, dat gij een minnaar hebt — en er waarschijnlijk er vroeger meer hebt gehad, kortom, dat gij eenvoudig een sluwe avonturierster zijt.

De kleine handen klemden zich nog vaster om de stoelleuning, en de oopen geklemd tandjes lieten een sissenden klank door.

Zij keek om zich heen, als een prachtig wild dier dat eensklaps uit zijn wildernis in een nauwe kooi is opgesloten alsof zij hulp en een uitweg zocht.

Maar steeds gevoelde zij de onverbiddelijke oogen van den man tegenover haar op zich gericht.

— Zoo — dat was het dus! kon zij eindelijk uitbrengen, en — wat was uw raad?

— Aha, mevrouw, ik zie tot mijn genoegen, dat er met u te spreken valt! Mijn raad is deze: Gij moet zorgvuldig nalaten om de politie te telefoneeren, daar wij anders zeker niet zouden nalaten u aan de kaak te stellen en gij moet zoo spoedig mogelijk uit Londen, ja, uit geheel Engeland vertrekken omdat ik het ongaarne zou zien, dat een mijner landslieden in uw netten liep! Gij begrijpt mij zeker volkomen?

— O, ja! Gij spreekt duidelijk genoeg! riep de avonturierster uit. Maar als ik nu eens weigerde?

— Gij zult wel verstandiger zijn! Als gij weigert, maakt gij u zelf hier het leven onmogelijk, want ik kan u niet verzekeren, dat ik u ongestoord uw gang zou laten gaan!

— Er is een ding, wat mij zeer verbaast, mijnheer! riep Olga Dostojeff op scherpen toon. Wie zijt gij, dat gij mij hier verwijten durft komen maken? Gij zijt zelf maar een inbreker!

Raffles toonde zich in het minst niet beleedigd.

Er vertrok geen spier op zijn gelaat toen hij rustig antwoordde:

— Wat het eerste betreft, mevrouw — ik denk er niet aan om u verwijten te maken, ofschoon ik uwe wijze om in het bezit van veel geld te komen te allen tijde tamelijk ordinair heb gevonden, al wil ik volmondig erkennen, dat er een zekere dosis sluwheid en onder-

nemingsgeest voor noodig is! Gij ziet dat ik u de volle maat geef. En wat het tweede betreft, naar de letter van de wet ben in ongetwijfeld een inbreker, zooals gij terecht opmerkte — maar ik hoop dat gij zult toegeven, dat ik tevens een gentleman ben!

— Een gentleman? En gij slaat mijn — mijn chauffeur neer? Is dat het werk van een gentleman?

— Laten wij elkander niet voor den gek houden, mevrouw! riep Raffles een weinig ongeduldig uit. Die man vervulde weliswaar de rol van chauffeur, maar tevens bekleedde hij een post, dien hij zeker zelf met heel wat meer ambitie zal hebben vervuld. Ik wil hierop niet nader ingaan, want dat zijn uw eigen zaken. En wat het neerslaan aangaat — gij kunt toch niet in ernst meenen, dat wij ons kalm overhoop hadden moeten laten schieten.

Olga Dostojeff beet zich op de lippen.

In haar hart moest zij erkennen dat deze twee mannen volstrekt niets gemeen hadden met het inbrekers-type zooals zij zich dat gewoonlijk had voorgesteld.

En niet alleen zagen zij er als heeren uit, maar hun geheele gedrag, hun taal, hun optreden stempelde hen tot gentleman in de beste beteekenis van het woord, en verried dat zij omgang in de hoogste kringen moesten hebben.

De verbazing van de avonturierster nam hand over hand toe, maar zij begreep bij ingeving, dat zij volstrekt geen moeite behoefde te doen het geheim van de twee vreemdelingen te doorgronden.

Zij stond op, liep eenige malen handenwringend het vertrek op en neer en bleef toen voor Raffles stilstaan, die op zijn beurt was opgestaan.

— Gij wenscht dus dat ik het land verlaat?

— Dat wensch ik, mevrouw! Ik wil niet dat gij mijn landgenooten tot ezels maakt. Wilt gij een Pool uitzoeken, mijnentwege een Rus, een Roemeniër, een Tsjech, een Slovak, een Slavoniër, een Serviër, een Bulgaar, een Oekraniër, een Lithauer of een ander lid van den Slavischen stam, dan heb ik daar niets tegen. Ik ga zelfs verder en beloof ik u dat ik u niets in den weg zal leggen, als gij een Duitscher of een Oostenrijker uitplundert, want dat is eigenlijk niet meer dan natuurlijk! Maar voor het overige — handen thuis of ik word kwaad, en het is nooit goed John Raffles tot vijand te hebben.

De avonturierster deinsde een stap achteruit.

— Gij zijt John Raffles? vroeg zij toonloos.

— Niemand anders, mevrouw! Wij spreken dus af, dat gij binnen vier dagen verdwenen zijt, voor gij nog meer slachtoffers maakt — want als ik mij niet sterk vergis, heeft een mijner stadgenooten reeds al te diep in uw schoone zwarte oogen gekken, met voor hem

noodlottige gevolgen! Gij verdwijnt dus, en ik mag nooit meer iets van u hooren, of gij zult het u berouwen! Belooft ge het mij?

— Ik belooft het! antwoordde Olga Dostojeff op dof-fen toon. Maar ik hoop voor u, John Raffles, dat gij u dezen avond nooit berouwen zult.

HOOFDSTUK VI.

Een verbroken belofte.

Er waren omstreeks twee weken voorbijgegaan sedert het nachtelijk avontuur waarvan Raffles en Charly zoo weinig profijt hadden getrokken, en dat hen niet anders had opgeleverd dan een kijkje in de geheimen eener schoone Poolsche avonturierster.

Olga Dostojeff had zich waarschijnlijk de raadgeving van Raffles ter harte genomen, want zij was drie dagen na dien gedenkwaardigen nacht plotseling uit Londen vertrokken.

Raffles deed incognito eens navraag bij verscheidene leveranciers van de schoone Russin en vernam daar, dat sommigen betaald waren, en dat anderen bericht hadden ontvangen, dat de „Russische Barones” over eenigen tijd weder zou terugkeeren.

Het prachtige huis was gesloten, en de meubels waren tijdelijk weder ondergebracht bij de leveranciers.

Het was duidelijk, dat geen hunner eenige achterdocht koesterde, en dat allen onder de betoovering waren geraakt van de prachtige oogen en de heerlijke gestalte der Poolsche avonturierster.

In veler mannenharten scheen zij een groote leegte te hebben achtergelaten.

Op de Windsor-Club vertelde Graaf Penbroke, weggedoken in zijn diepen leunstoel, voor zoover zijn krachten het toelieten, eindeloze verhalen van vroegere liefdesavonturen. Sir Windstone vloekte, omdat de schoone vrouw zoo eensklaps verdwenen was, en Burggraaf Hen-

ry Cartright liep met bleek gelaat rond, en liet zich weinig zien.

Maar op een warmen zomerdag even voor het diner-tuur troffen Raffles en Charly hem toch aan in de groote conservatiezaal van de beroemde club.

Hij zat dicht bij een der ramen en las lusteloos in de „Times”.

Hij hief ternauwernood het hoofd op, toen Raffles en Charly hem met een vriendelijken groot voorbij gingen en mompelde iets onverstaanbaars.

— Ik geloof waarachtig, dat de goede jongen in ernst verliefd op haar was! zeide Charly zachtjes, toen zij buiten zijn gehoor waren.

— Het is te hopen, dat hij haar spoedig vergeet, want zijn leven zou een hel geworden zijn, zeide Raffles ernstig.

De beide vrienden namen plaats aan een der ramen en wilden juist aan een partij trick-track beginnen, toen een lichte kreet van Henry Cartright hen onwillekeurig deed omzien.

Hij was zeer bleek geworden en het blad van de „Times” trilde in zijn hand.

Hij scheen met de grootste aandacht een bericht te lezen, dat hij met de oogen als het ware verslond.

Toen hij daarmee gereed was, balde hij het blad woedend samen, wierp het op tafel, volgde een oogamblik met oogen, die niets zagen, het gewoel in de Oxford

Street, uitte een gedempten vloek, greep zijn hoed en verliet met groote stappen de zaal, zonder links of rechts te zien.

Raffles en Charly wisselden een veelzeggenden blik met elkander.

— Misschien een zonnesteek? opperde Charly.

— Neen, daartoe was hij te bleek!

— Teveel port gedronken?

— Onmogelijk, om dezelfde reden.

— Maar hij was toch zeer ontroerd!

— Dat was hij, en zeker tengevolge van de lezing van het blad dat daar ineengefrommeld op de tafel ligt! Wees zoo goed en breng het eens even hier.

De jonge man stond op teneinde aan het verzoek van Raffles te voldoen, en keerde met het ineengebalde blad terug.

Raffles vouwde het zorgvuldig open en begon geduldig te zoeken.

Spoedig bleek hij te hebben gevonden wat hij zocht.

Hij liet het eigenaardig knorrend geluid hooren, dat bij hem steeds een teeken was van een of andere aandoening, en bromde toen tusschen zijn tanden:

— Het canaille!

— Over wie heb je het in 's hemelsnaam?

— Over wie anders dan over onze Poolse avonturierster.

— Wat is er met haar?

— Wat er is? Zij zit in Parijs!

— Wat zou dat? Dat had je haar toch niet verboden?

— Ongetwijfeld, maar zij doet dingen, die ik haar wel verboden had! Luister maar dan kun je er zelf over oordeelen.

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, boog zich zoover mogelijk voorover en las het volgende korte entrefilet voor:

„Naar ons uit Parijs gemeld wordt, heeft Barones Olga Dostojeff, die vele Londenaren zich nog wel zullen herinneren, ook de Parijzenaren verrukt door haar schoonheid, haar gratie, haar geest en haar rijkdommen. Zij bewoont op het oogenblik een klein maar fraai huis in de Rue de Béotie, en ontvangt daar geregeld een kring van vereerders, politici of kunstenaars.

Waarschijnlijk zal Barones Dostojeff eenige weken te Parijs vertoeven, om dan weder naar Londen terug te keeren.

Onder de trouwe gasten van haar huis bevindt zich ook onze stadgenoot Markies Joan Hushgrave.”

Raffles liet het blad zakken en wierp daar over heen Charly een vragenden blik toe.

— Wel, wat dunkt je wel van dat berichtje? vroeg hij toen.

— Om je de waarheid te zeggen, vind ik dat het er heel onschuldig uitziet! Ik kan niet goed inzien, wat je haar te verwijten hebt!

— Omdat je niet tusschen de regels weet door te lezen mijn jongen! Lees dien laatsten regel maar eens goed! „Onder de trouwe gasten bevindt zich Markies Hushgrave”. Merk nu wel op, dat alleen dien naam genoemd wordt! De „Times” is een verbazend deftig blad, en het veronderstelt voldoende doorzicht bij haar lezers, om aan een half woord genoeg te hebben! Markies Hushgrave is zeer rijk, en een groot, bekend sportsman. Het blad kan natuurlijk niet zeggen, dat hij in een bijzonder goed blaadje bij haar staat, en daarom deelt ze dit op deze kiesche, voorzichtige wijze mede!

— Je gelooft dus werkelijk dat ze daar tracht een nieuw slachtoffer te maken?

— Ik ben er bijna zeker van!

— Dus daarom was Henry Cartright zoo woedend.

— Natuurlijk! Daarom is hij zoo haastig en opgewonden weggelopen — misschien regelrecht door naar Parijs!

— Zou hij dat werkelijk?

— Waarom niet? Hij is jong en blijkbaar hartstochtelijk verliefd! Verplaats je eens in zijn toestand en geef mij dan gewonnen dat je hetzelfde zou doen!

— Lieve hemel, daar kunnen nog wel ongelukken van komen! riep Charly verschrikt uit. Ik ken Hushgrave en ik ken Cartright! Zij zijn beiden opvliegend als buskruit en als zij elkaar daar ontmoeten, dan zijn zij in staat elkander in de haren te vliegen!

— Als zij het nog maar lieten bij hun haren alleen, dan was het zoo erg niet, hernam Raffles.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Ik zal je zeggen, wat wij doen zullen, Charly. Wij zullen die Olga Dostojeff eens even op haar nummer gaan zetten! Zij heeft het ten volle verdiend, want zij heeft de bevelen van John Raffles in den wind geslagen en zoo iets vergeet en vergeeft hij niet.

— En in welke hoedanigheid denk je dat te doen? vroeg Charly.

— Dat komt er minder op aan, als ik het maar niet doe in mijn hoedanigheid van Lord Aberdeen, die een weinig al te bekend is te Parijs, ten minste in de kringen waar onze schoone Poolsche thans weder haar werkzaamheden schijnt te hebben hervat!

— Neem je mij mee?

— Als je er vermaak in schept!

— Zou ik niet? Ik ben er zeer nieuwsgierig naar, hoe de zaken daar aan de Seine staan!

— Wij zullen het spoedig genoeg te weten komen, want nog hedenavond vertrekken wij naar Parijs!

— Nemen wij Henderson mee?

— Neen, de brave kerel zou ons ditmaal van weinig nut zijn, want geweld wordt er dezen keer niet gebruikt! Wij hebben hier meer behoefte aan list dan aan de zware vuisten van Henderson, onzen trouwen chauffeur.

Het plan voor de reis werd vastgesteld, terwijl de beide vrienden dineerden in de club.

Er ging des avonds nog een boot naar Calais en ook des nachts nog een, zoodat zij gelegenheid te over hadden om hun plan uit te werken.

Zoodra zij den maaltijd beëindigd hadden, begaven zij zich naar de villa in de Regentstreet, waar Gaston en Henderson de noodige bevelen kregen.

De beide mannen paktten zelve eenige koffers met kleederen, die zij dachten noodig te hebben.

Omstreeks 10 uur verlieten zij de villa, teneinde zich naar het Victoria-station te begeven, van waar om elf uur in den avond een trein naar Dover zou vertrekken.

Om een uur in den nacht vertrok er een boot, die omstreeks half zes te Calais zou aankomen.

Ongeveer een kwartier voor het vertrek van den trein bereikten zij het station en den eerste dien zij op het peron ontwaarden, was Burggraaf Henry Cartright.

Hij zocht naar een coupé, terwijl de beide vrienden zich in de koffiekamer ophielden.

— Wat voert hij hier in 's hemels naam uit? vroeg Charly op gedempten toon.

— Hij stapt in den trein naar Dover, mijn jongen.

— Dus hij zou werkelijk...?

— Hij gaat naar Parijs, daar behoef je niet aan te

twijfelen! Die paar regels in de „Times” hebben een uitwerking op hem gehad als een roode lap op een stier, en hij zal geen rust of duur hebben voor hij het spoor heeft hervonden van de vrouw, die hij liefheeft en voor hij zich heeft gerustgesteld aangaande den aard van de betrekkingen tusschen haar en Joan Hushgrave.

— En als de aard van die betrekkingen hem eens niet mocht bevallen?

— Dan vallen er klappen, mijn jongen! Maar laat ons een weinig terug gaan, want als het te vermijden is, moet hij ons liever niet zien.

— Wij hadden er misschien beter aan gedaan ons reeds in Londen te vermommen! meende Charly.

— O, dat kunnen wij te Parijs nog wel doen, op ons gemak, want je herinnert je natuurlijk, dat ik daar twee huizen heb, die geheel tot mijn beschikking staan en waar zich een overvloed van kleederen, pruiken en dergelijken bevindt!

De Groote Onbekende dacht even na en vervolgde toen:

— Ik zou wel eens willen weten waar Cartright gaat logeeren, want ik zou hem gaarne in het oog houden.

— Ken je dien Markies Hushgrave, van wien sprake is in het bericht van de „Times”?

— Niet persoonlijk. Ik weet dat hij van een zeer oud adellijk geslacht is en reeds nu over een groot kapitaal beschikt, terwijl hij bovendien van zijn vader nog een groot vermogen moet erven.

— Onze Poolsche zou dus een goeden slag slaan, als zij hem in haar netten ving?

— Ongetwijfeld! Eigenlijk is hij nog beter wild dan Cartright, want die is veel minder rijk.

— Maar zou die jonge markies werkelijk ernstige bedoelingen hebben?

— Waarom zou hij niet? Hij houdt Olga Dostojeff voor een authentieke barones; hij houdt haar voor zeer rijk, en zij van haar kant speelt haar rol wel zoo goed, dat hij het niet zal wagen een poging te doen, om haar tot zijn maîtresse te maken. En ik moet haar ter eere nageven, dat zij een uitstekende comediante is. Wij zullen echter eens zien, of wij haar in dat opzicht niet de baas kunnen zijn!

HOOFDSTUK VII.

Te Parijs.

Raffles en Charly wisten in den trein te komen, en hun eigen coupé op te zoeken, zonder dat Burggraaf Cartright iets van hun aanwezigheid bemerkte had.

Het was juist een uur, toen de trein het station van Dover binnenreed, en de meeste reizigers begaven zich dadelijk aan boord van het stoomschip, dat den dienst op Calais onderhield.

Raffles en Charly hielden zich weder wat achteraf, en lieten Henry Cartright het eerst aan boord gaan.

De jonge man scheen aan een groote opwinding ten prooi, want gedurende geruimen tijd zagen zij hem over het dek heen en weer loopen, als een tijger in zijn kooi.

En daarmede hield hij zich nog bezig, toen de beide vrienden zich naar hun kajuit begaven, om den overtocht slapende door te brengen.

Een half uur voor de aankomst van de boot, die een vrij groot aantal passagiers, voornamelijk kooplieden en handelsreizigers vervoerd had, werden zij door den hofmeester gewekt.

Pas op het allerlaatste oogenblik begaven zij zich aan dek, en daar zagen zij Henry Cartright reeds dringen om toch maar spoedig voet aan land te kunnen zetten.

De jonge man scheen zich menige barsche opmerking te moeten laten welgevallen van passagiers wier teenen hij mishandeld had, maar hij scheen zich daarvan niets aan te trekken, en haastte zich de loopplank af.

Toen zij op hun beurt het schip verlieten, zagen Raffles en Charly hoe hij op de kade op een huurauto toetselde, den chauffeur eenige woorden toeriep en wegreed.

— De arme jonge Burggraaf heeft het zwaar te verantwoorden! zeide Raffles meewarig. Hij gedraagt zich als een bezetene, en toch, al liet hij zich uit een kanon van hier naar het station schieten, dan zou de trein er geen seconde eerder om vertrekken! Dat doet de liefde, naa, het schijnt! Wij zullen het wat kalmer aanleggen, mijn jongen, want het duurt nog bijna anderhalf uur voor de trein naar Parijs vertrekt, en wij hebben dus

alle gelegenheid in het hotel „De Roode Leeuw” den inwendigen mensch te gaan versterken. Men heeft vandaar een prachtig uitzicht op de drukke kade en de haven — en als wij daar in de gelagkamer zitten, zal ons misschien weder de herinnering te binnen schieten aan het hoogst merkwaardige avontuur, hetwelk wij hier ongeveer een jaar geleden beleefd hebben! Denk je er nog wel eens aan?

— Wat een vraag! Het had maar weinig gescheeld, of wij waren bij die gelegenheid in handen van de Parijsche politie gevallen en alleen door gebruik te maken van een der geheimzinnige onderaardsche tunnels, waarvan het in den bodem van Parijs krioelt, en die op een van je huizen uitloopt, hebben wij toen onze huid kunnen redden.

— Ja, het was een zeer spannend avontuur, dat is zeker!

De twee mannen daalden de loopplank af, gaven een kruier de noodige instructies voor hun bagage en stapten daarop het hotel „De Roode Leeuw” binnen, waar zij op dit vroege uur ongeveer de eenige gasten waren.

Zij lieten zich den maaltijd goed smaken, en reden vervolgens met een auto naar het station, waar zij juist op tijd aankwamen om zich in een ledige eerste klas coupé gemakkelijk te kunnen neervleien.

Het was ongeveer twee uur in den middag, toen de beroemde sneltrein, die Calais met de Lichtstad verbindt, het Gare de l'Ouest binnen stoomde.

— En nu zal het zaak zijn onzen man in het oog te houden, want het zou misschien niet zoo gemakkelijk vallen, hem in deze reuzenstad weder terug te vinden, als wij hem eenmaal kwijt zijn.

Misschien zou het onder andere omstandigheden niet zoo gemakkelijk zijn geweest, zich aan de opmerkzaamheid van Burggraaf Henry te onttrekken, want hij was een jonge man met veel opmerkingsgave, maar thans scheen hij zoozeer verdiept te zijn in zijn eigen gedachten, dat hij in het geheel geen oog scheen te hebben voor

zijn omgeving en er zich blijkbaar ternauwernood van bewust was, dat hij den vorigen dag Londen had verlaten en zich thans in de hoofdstad van Frankrijk bevond!

Hij liep met gebogen hoofd, en scheen in het geheel geen acht te slaan op de kruiers, die hem van zijn handvalies wilden ontlasten.

Raffles en Charly volgden op omstreeks 50 meter afstand en verloren hem niet uit het oog.

Cartright verliet haastig het station en riep, buiten gekomen, een huurauto aan.

Raffles en Charly deden hetzelfde, en hun chauffeur kreeg last, de auto van den jongen man goed in het oog te houden.

De tocht duurde niet lang en 20 minuten later ongeveer stond de eerste auto stil voor het Grand Hotel, op den Boulevard de Capucine, het beroemde hotel, waarin Emile Zola de droevige geschiedenis van Nana zich laat afspelen.

Bijna op hetzelfde oogenblik hield de auto stil, waarin Raffles en Charly Burggraaf Cartright gevolgd waren.

Zij stapten uit, Raffles betaalde den chauffeur, en daarop liepen de beide mannen langzaam op het hotel toe.

Zij wachtten, totdat zij er zeker van konden zijn, dat Henry Cartright zich niet meer in de vestibule bevond en traden toen op hun beurt binnen.

Raffles ging op de portiersloge toe, waarvan de bewoner haastig te voorschijn schoot.

— Wenscht mijnheer een kamer? vroeg hij beleefd.

— Voorloopig wensch ik alleen even het vreemdelingenregister te zien, goede vriend, antwoordde Raffles.

— Geheel tot uw dienst, mijnheer!

De portier kwam aandragen met het dikke register en Raffles behoefde er slechts een blik in te slaan, om er zich van te overtuigen, dat de jonge burggraaf inderdaad in het Grand Hotel was afgestegen.

Hij prentte zich het nummer van zijn kamer in het geheugen, gaf het register terug, duwde den portier een vijf francstuk in de hand en voegde zich weder bij

Charly, die in de ruime vestibule was blijven wachten.

— Woont hij hier? vroeg de jonge man.

— Ja, zijn naam staat in het register! Dat weten wij dus al, en nu blijft ons niets anders over, dan in een van de zaken van Duval te gaan dineeren.

— Waarom juist bij Duval? vroeg Charly verbaasd.

— Omdat men Lord Aberdeen in deze populaire inrichtingen waarschijnlijk niet kent, mijn jongen, antwoordde Raffles glimlachend. Het is beter, dat we van dit oogenblik af ons incognito bewaren.

— Nu, ik heb er volstrekt niets op tegen, dan maar naar Duval!

De beide mannen richtten dus hun schreden naar een van de bekende populaire eethuizen, waar men in de vroolijke, lichte zaken voor omstreeks een franc een voortreffelijken maaltijd kan krijgen, en toen zij deze genuttigd hadden, sprongen zij op een omnibus, die van de Madeleine naar de Place de la Bastille reed, en verlieten haar ongeveer ter hoogte van de Place la Nation.

Daar in de buurt bevond zich een der huizen van den Grooten Onbekende, hetwelk met zijn twee ingangen voortreffelijk voor zijn doel geschikt was.

Het was geheel verhuurd, onder een anderen naam natuurlijk, behalve de rez-de-chaussée en de eerste verdieping, welke Raffles voor zichzelf gereserveerd had.

De beide vrienden traden er snel binnen, en daar Raffles de sleutels bij zich had, behoefden zij den portier in het geheel niet te storen.

Deze was er trouwens aan gewend, dat de eigenaar van het huis plotseling en zonder van te voren zijn bezoek aan te kondigen, eenige dagen hier vertoefde.

— Zoo, nu zijn wij weer thuis, zeide Charly lachend, toen Raffles de deur zorgvuldig gesloten had. Van dit oogenblik af kruipen wij dus uit de huid van Lord Aberdeen en Charly Brand!

— Je hebt het geraden, mijn jongen! Wij zullen ons aanstonds gaan vermommen — en de duivel mag mij halen, als wij de schoone Poolsche geen poets spelen, die haar langen tijd zal heugen!

HOOFDSTUK VIII.

Olga Dostojeff ten tooneele.

Sedert eenige dagen hield de Parijsche pers zich bezig met de jonge schoone Poolsche, die dadelijk na haar aankomst de aandacht had getrokken door de weelde van haar toiletten, haar fraaie paarden, haar schoonheid en haar naam.

Bladen als de „Figaro”, „Le Matin”, „Le Petit Parisien” en vooral de geïllustreerde weekbladen, wijdden eerste kleine, later grootere berichten aan de schoone vreemdelinge, die zich toegang had weten te verschaffen tot de deftigste kringen, waarschijnlijk door bemiddeling van den Russischen gezant, van wien de booze wereld fluisterde, dat hij steeds zeer toegankelijk was voor de verzoeking eener schoone vrouw, vooral als die vrouw bijna een landgenootte was.

Men zag Olga Dostojeff veel in het Bois de Boulogne, nu eens in een fraaie équipage, door twee prachtige Trakheners getrokken, dan weder in een sierlijke auto, welke zij zelve bestuurde, maar steeds vergezeld door een bediende in Russische livrei, een man met een donker gelaat en gitzwart glanzend haar.

Zij was echter nog niet lang in de Fransche hoofdstad, of reeds had zij zich een ganschen hofstoet van aanbidders gevormd, voor het meerendeel Fransche jongelieden, maar waaronder zich ook een paar Russen en een Engelschman, bevonden.

Wij kenden zijn naam reeds — het was markies Joan Hushgrave, de afstammeling van een hoog adellijk geslacht.

Men zag de jongelieden tamelijk veel samen in het prachtige bosch, de trots der Parijzenaars, te paard of wandelend, en reeds twee keeren had de jonge markies haar een bezoek mogen brengen in haar loge in den schouwburg, waarheen zij zich liet vergezellen door haar dame van gezelschap.

Maar sedert een paar dagen was er een nieuwe ster verschenen aan den hemel van aanbidders der schoone Poolsche.

Onmiddellijk had hij de aandacht der Parijzenaars getrokken.

Zijn naam was Leonard Tassi.

Hij was een Genuesche graaf, en zijn rijkdom moest inderdaad fabelachtig zijn, ofschoon hij dien hier te Parijs zooveel mogelijk trachtte te verbergen.

Hij reisde slechts in gezelschap van een kamerbediende, een man van omstreeks 60 jaren met reeds spierwit haar, die hem trouw scheen te zijn toegedaan.

Graaf Tassi kon hoogstens 30 jaar zijn; hij was slank, zijn knap gelaat was licht gebruind, een dunne zijdeachtige knevel overschaduwde zijn lippen; zijn zwarte wenkbrauwen waren als door een schilder geteekend en zijn lenig lichaam getuigde van groote spierkracht, aangekweekt en onderhouden door sport.

Want het bleek al spoedig, dat graaf Tassi een voortreffelijk chauffeur en ruiter was, dat hij den schermdegen wist te hanteeren evengoed als de kamerbuks, dat hij zwom als een visch en ook in het boksen een te duchten tegenstander was.

Hij was met verrijnde elegance gekleed, die zelfs te Parijs de aandacht trok.

Hij droeg niet veel juwoelen, maar die waren dan ook van buitengewoon groote waarde.

Leonard Tassi was op een der teas van de schoone avonturierster voorgesteld door den attaché aan de Russische ambassade Wladimir Wazenko, een jongen man, die zelf lang niet ongevoelig scheen te zijn voor de bekoorlijkheden der gastvrouw.

De Italiaansche graaf bleek ultmuntend Fransch te spreken en een geestig causeur te zijn, en al spoedig was hij met de gastvrouw verdiept in een belangwekkend gesprek, daar het bleek, dat beiden veel gereisd hadden en dus konden praten over dingen, waarin zij beiden belangstelden.

Het had niet lang geduurd of de schoone Poolsche, zoowel als de Italiaansche graaf hadden bezoek ont-

vangen van een reporter, die hen namens een der mondaine weekbladen kwam interviewen.

De naam van den Italiaanschen graaf had een uitmuntenden klank en de faam van zijn verbazende rijkdommen was hem reeds voorafgegaan.

Het was op den dag waarop de beroemde wedrennen te Auteuil plaats hadden.

Het weder was verrukkelijk en een buitengewoon groote menigte was naar de Parijsche voorstad gekomen, minder nog om getuige te zijn van den wedstrijd tusschen de paarden, dan van dien tusschen de dames, die met elkander wedijverden in het ten toon spreiden van de fraaiste toiletten.

Inderdaad de wedstrijd te Auteuil wordt beschouwd als het criterium van den goeden smaak der Parisiennes.

Dan worden voor het eerst de nieuwste zomertoiletten tentoongesteld, men prijst elkaar luid en critiseert elkaar in stilte, men benijdt elkander en maakt er spottende opmerkingen.

Op dien dag wemelde het op het ruime veld voor de groote tribune van schitterende dames-toiletten.

Maar onder al die schoone vrouwen schitterde Olga Dostojeff als een ster van de eerste grootte!

Zij droeg een zeer sierlijk gewaad van blauwe tafzijde, vrij diep uitgesneden, en een grooten strooien hoed van het fijnste panamastroo, die haar buitengewoon goed kleedde.

Haar gelaat vertoonde een bos van opgewondenheid en vreugde en haar fluweelzwarte oogen fonkelden van zegepraal, want zij zelve gevoelde het heel goed, dat zij alle vrouwen in de schaduw stelde door haar schoonheid en haar gratie.

Het hoofdnummer van dien dag, de groote steeplechase over 5000 meter, was juist voorbij, toen de blikken van de schoone bedriegster gevestigd bleven op het gelaat van een man, die langzaam voorbijschreed, dicht bij het hek.

Hij was gekleed in een lichtgrijze cut-away, waarbij hij een grijzen hoogen hoed droeg, zooals het de gewoonte is op de Parijsche renbaan.

Het costuum deed zijn slanke gestalte op het voordeeligst uitkomen.

Olga Dostojeff, die haar plaats op de tribune nog niet had verlaten, boog zich snel voorover naar een heer, die naast haar was gezeten, en zeide op fluisterenden toon:

— Mijn waarde Wazenko, als ik mij niet vergis wan-

delt graaf Tassi daar voorbij. Wees eens lief voor mij en breng hem hier!

De jonge Russische attaché trok een bedenkelijk gezicht, maar dat duurde maar heel kort.

Een verzoek van zoo'n schoone vrouw stond natuurlijk gelijk met een bevel en hij haastte zich dan ook de trap van de tribune af te dalen en den Italiaanschen graaf op te zoeken.

Dit ging niet zonder moeite, want het was, zooals gezegd, zeer vol op het terrein, maar toch slaagde Wazenko er in, Leonardi Tassi te achterhalen en hem het verzoek van de schoone Poolsche over te brengen.

Graaf Tassi luisterde met een vaag glimlachje op zijn krachtig, licht gebruind gelaat toe, maakte een lichte buiging en zeide met zijn zangerige stem:

— Ik ben geheel ter beschikking van de barones.

— Meent gij dat werkelijk, graaf? vroeg Wazenko, terwijl hij den Italiaan een oogenblik strak aankeek.

— *Per bacco!* Geloofst gij soms van niet? Zij is een buitengewoon schoone vrouw, mijn waarde heer Wazenko, en het is mij een vreugde aan haar verzoek gevolg te geven.

De beide heeren liepen terug en ondertusschen had Wazenko nog gelegenheid om te vragen:

— Amuseert gij u hier?

— Ja, ik houd zeer veel van wedrennen.

— Hebt gij geen paard laten loopen?

— Dat niet, maar ik heb gewed!

— En gewonnen, als ik vragen mag?

— *O, e bagatella!* Het is bijna de moeite niet waard — 20.000 francs! Ik had gezet op het paard van Lord William Aberdeen, „Eclips II”!

— Ik wilde, dat ik dat ook kon zeggen, Signor! zeide Wazenko zuchtend. Ik heb echter niet naar den goeden raad van Olga Dostojeff willen luisteren en ik ben mijn 500 francs kwijt, die ik op „Eclair” had gezet!

De beide mannen waren nu weder aan den voet van de tribune en beklommen de trap.

Een oogenblik later stond graaf Tassi tegenover Olga Dostojeff.

Zij reikte hem haar kleine blanke hand en zeide met een betooverenden glimlach:

— Ik heb u laten verzoeken even bij mij te komen, graaf, om u dank te zeggen voor uw uitstekenden raad! Ik heb 500 francs op „Eclips II” gewed en ik heb er 10.000 voor terug gekregen. Het is mij onbegrijpelijk, dat men het paard hier als een out-sider beschouwd

heeft — het heeft „Eclair” wel twee lengten achter zich gelaten!

— Het verheugt mij, Signora, dat ik tot uw vreugde een weinig heb kunnen bijdragen, zeide Tassi met een buiging.

— Wat denkt gij wel, dat graaf Leonardo in den zak heeft gestoken, barones? vroeg Wazenko lachend. 20.000 francs, en dat noemt hij een bagatel!

Tassi haalde de schouders op.

— Het heeft werkelijk niets te beteekenen! mompelde hij. Ik zal ze vanavond aan de speeltafel wel weer verliezen! Ik heb tegenwoordig veel ongeluk in het spel!

— Maar dat is voortreffelijk, mijn waarde! riep Wazenko uit. Ik hoop toch, dat men ook in uw land wel eens van het bekende spreekwoord gehoord heeft? Wees dus blij, want in de liefde zal het u dan voortreffelijk gaan!

Graaf Tassi wierp een snellen blik vol hartstocht op de Poolsche avonturierster, die slechts even dien blik weerstond en toen als beschaamd haar eigen oogen neersloeg.

Graaf Tassi had haar hand een oogenblik vastgehouden en drukte er nu met zuidelijke ridderlijkheid een kus op.

Toen hij zich weder oprichtte, keek hij in een bleek gelaat, waarin twee toornige oogen schitterden en waarin de lippen dicht opeengeknepen waren.

Het was het gelaat van burggraaf Henry Cartright.

Een oogenblik keken de beide mannen elkander aan.

De Italiaan scheen geen seconde zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen.

Hij richtte zich hoog op en scheen als het ware dwars door den jongen Engelschman heen te zien, die met gebalde vuisten voor hem stond en hem met zijn blik scheen te willen vernietigen.

Olga Dostojeff speelde een oogenblik zenuwachtig met den dunnen gouden ketting van haar horloge en zeide toen:

— De heeren kennen elkaar toch?

Graaf Tassi knikte even en antwoordde:

— Ik meen, dat ik reeds gelegenheid heb gehad eenige woorden met den *Viscount* te wisselen!

— Ja, barones, ik ken graaf Tassi! kwam het met moeite over de lippen van den jongen Engelschman.

Hij vestigde zijn donkere oogen met een smeekenden blik op het gelaat van de Poolsche en vervolgde:

— Gij weet immers wat ge mij beloofd hebt, Olga?

— Wat heb ik u dan beloofd, burggraaf? vroeg Olga Dostojeff met een mengeling van coquetterie en spot.

— Dat weet gij heel goed! Wij zouden hedenmiddag dineeren in het restaurant van Bagatelle en daarna naar het circus gaan!

— Lieve hemel, dat is waar ook! riep Olga Dostojeff verschrikt uit. Ik zou het waarlijk bijna vergeten hebben!

Burggraaf Cartright beet zich op de lippen.

— Gij zijt wel zeer kort van geheugen geworden, Olga! kwam het dof over zijn lippen. Er was een tijd, zoo voegde hij er op zacht fluisterenden toon aan toe, dat gij zulk een afspraak niet zoo spoedig zoudt hebben vergeten!

De avonturierster haalde met een nauwelijks bedwongen gebaar van ongeduld de prachtige schouders op.

Zij fronste licht de wenkbrauwen en hernam korzelig:

— Mijn hemel, burggraaf, gij moet mijn woorden niet zoo zwaar opvatten! Ik bedoel er werkelijk niets kwaads mee. Als ik het u beloofd heb, dan houd ik natuurlijk mijn woord!

Maar op dit oogenblik kwam nog een andere persoon de trap op en bleef buigend en glimlachend voor Olga Dostojeff stilstaan.

Het was markies Joan Hushgrave, een man van omstreeks 40 jaar, maar nog slank en krachtig, met een intelligent gelaat en met uitgezochten smaak gekleed.

Hij scheen volstrekt geen acht op de anderen te slaan, vatte de hand van de barones en zeide:

— Ik kom u halen, Olga!

— Mij halen, markies? Wat meent gij?

— Vraagt gij dat nog? Hebt gij dan onze afspraak vergeten? Is het al aan u ontsnapt, dat wij hedenmiddag zouden dineeren in het Palais Royal en daarna naar de Operette zouden gaan?

Olga Dostojeff liet zich luid lachend achterover in haar stoel vallen.

De toestand scheen haar uitermate te vermaken, maar de beide medeminnaars dachten er blijkbaar anders over.

Zij maten elkander met een blik vol haat en wrok, en schenen blijkbaar moeite te hebben hun gevoelens in bedwang te houden.

De Italiaan scheen bij dat alles de eenige te zijn, die volmaakt kalm bleef.

Hij liet zijn blik van den een naar den ander dwalen en glimlachte flauwtjes.

Misschien ontging hem de ware beteekenis van dit kleine tooneeltje — —

Eindelijk was Olga Dostojeff van haar lachbui gekomen.

Zij stak den beiden Engelschen ieder een hand toe en zeide nog lachend:

— Gij moet niet boos zijn — het was niet zoo kwaad bedoeld! Ik had u beiden waarlijk vergeten! Mij dunkt dat het de beste oplossing is, dat gij beiden voor heden maar van mijn gezelschap afstand doet en dat ik graaf Tassi verzoek, mij heden tot chaperon te willen dienen.

De Italiaan maakte een diepe buiging en zeide, zonder dat er op zijn gelaat iets anders te lezen was dan hoffelijkheid:

— Ik stel mij geheel en al tot uw beschikking, barones!

En zoo vertrok Olgo Dostojeff aan den arm van graaf Tassi, terwijl de beide Engelschen achterbleven, waarbij het hun vrijstond, hun gedachten te laten gaan over de waarheid van de spreuk betreffende de beide honden, die om een been vechten.

HOOFDSTUK IX.

De zaak neemt een bedenkelijken keer.

Toen Olga Dostojeff dien avond haar woning betrad in de Rue de Béotie kwam haar gezelschapsdame haar haastig tegemoet en vroeg met de grootste belangstelling:

— Welnu? Hoe is het gegaan? Bijt hij aan?

Olga Dostojeff liet haar fraaien avondmantel van de marmerblanke schouders glijden en antwoordde, terwijl er een lachje van zegepraal op haar gelaat verscheen:

— De Italiaan zal zoo week zijn als boter in mijn hand! Laat het maar aan mij over — het zal niet lang meer duren of hij loopt in de fuik!

— En die twee ezels van Engelschen?

Olga haalde de schouders op en een verachtelijk glimlachje plooidde haar roode lippen.

— Zij moeten doen wat zij willen! Hun rol is uit — ik heb hen niet meer noodig!

— Alles goed en wel, mijn kind, maar ook zij zijn rijk!

— Met hun beiden niet half zoo rijk als Tassi is!

— Ben je daar zoo zeker van?

— Volkomen zeker! Denkt ge dat ik mijn spel begin

zonder voldoende grondslag? Ik heb verscheidene hooggeplaatste personen geraadpleegd, en zij allen verklaren, dat de Tassi's een der oudste en rijkste geslachten van Italië zijn! Gij behoeft trouwens maar zijn diamanten te zien en de onverschilligheid gade te slaan, waarmede hij op een nacht een fortuin wint of verliest, om te weten, dat hij ontzaglijk rijk moet zijn!

— Maar als hij op het laatste oogenblik terugkrabbelt?

— Dat zal hij niet! riep de schoone avonturierster op trotschen toon.

— Dat weet gij niet! waarschuwde de medeplichtige. Gij moet met alles rekening houden! Hij kan daarginds wel een verloofde hebben, en dit avontuur slechts als een tijdverdrijf beschouwen! Hij zou u kunnen wegwerpen als een uitgeknepen citroen, en u uitlachen! En dan?

Een oogenblik vlamden de zwarte oogen van Olga Dostojeff en schoten zij dreigende vonken, maar het volgende moment riep zij zegevierend uit:

— Ik zeg je, Matuschka, dat hij mij toebehoort, dat hij mijn slaaf is dat hij mij aanbidt! En mocht gij gelijk

hebben — mocht hij mij op het laatste oogenblik toch nog ontglippen — welnu, dan heb ik een der beide anderen nog over!

— Ook dan nog, mijn duifje?

— Ook dan nog! Ik heb hen beiden tot mijn lijf-eigenen gemaakt, en zij zouden tot iedere lafheid in staat zijn, tot iedere laagheid ook, om mij te kunnen winnen, daar ben ik zeker van! En laat mij nu naar bed gaan, want deze dag heeft mij vermoeid! Nog eenige weken, een maand misschien, en ik zal als de echtgenoot van graaf Leonardo Tassi naar Napels, naar zijn heerlijk kasteel, vertrekken.

Een paar dagen later zat burggraaf Cartright met een aantal vrienden in de speelzaal van een der weelderige clubs, waarvan ook Parijs een groot aantal bezit en waar de naam van zijn geslacht en zijn rijkdommen hem aanstonds toegang hadden verschaft.

Het was omstreeks één uur in den nacht.

Het spel was in vollen gang en bijna alle speeltafel-tjes waren bezet.

Het gelaat van den jongen Engelschman was bleek en er liep een diepe rimpel dwars over zijn hoog voorhoofd.

Hij scheen zijn gedachten niet bij het spel te hebben en met onverschillig gebaar streek hij na iedere partij de gewonnen goudstukken naar zich toe of schoof ze, als hij verloren had, van zich af.

Het hoopje geld naast zijn linkerhand nam toe of verminderde, al naar de kansen van het spel, maar hij lette er in het geheel niet op en wierp met een automatisch gebaar de kaarten neder.

Nu en dan deed hij een langen haal aan zijn sigaret, en oogde met afwezigen blik de blauwe rookspiraal na.

In een hoek van de groote zaal, half weggedoken in twee groote lederen fauteuils, waren Raffles — de zoo-genaamde graaf Tassi — en Charly gezeten.

Ook zij hadden hier, onder een aangenomen naam, die een goeden klank moest hebben, toegang weten te vinden, en hunne vermomming was zoo goed, dat de jonge burggraaf geen oogenblik hun ware identiteit vermoeden kon.

Zij hadden Cartright nimmer uit het oog verloren, waren al zijn gangen nagegaan, zonder dat hij er iets van bemerkte, en waren hem nu hierheen gevolgd, daar hun een soort voorgevoel zeide, dat het drama zijn einde naderde.

En dat voorgevoel zou hen ook ditmaal niet bedriegen.

Henry Cartright had reeds eenige malen een snellen blik naar het hoekje geworpen, waar hij graaf Tassi aanwezig wist, ofschoon deze zich in het geheel niet met de rest van het gezelschap scheen te bemoeien en dezen avond niet speelde.

Raffles had deze blikken heel goed gezien, maar hij nam er geen notitie van en bleef rustig zijn sigaret rooken, nu en dan op zachten toon eenige woorden wisselend met Charly, die voor dezen avond de rol vervulde van een reisgenoot van den Italiaanschen graaf, door dezen bij toeval in de Lichtstad ontmoet, en in de club geïntroduceerd.

— De liefde is toch een eigenaardig ding, Charly, zeide Raffles op zachten toon. Zij heeft dien braven Cartright tot een soort tijger gemaakt en het is duidelijk, dat hij slechts een goede gelegenheid afwacht, om ruzie met mij te zoeken!

— Zou je dan niet beter doen heen te gaan, en hem niet te prikkelen?

— Ik denk er niet aan, mijn waarde! Zoo is het juist goed! Als hij woedend op mij wordt — dan speelt hij juist in mijn kaart! Ik wacht er op!

Maar het zou anders gaan dan Raffles verwacht had, al zou de uitslag dezelfde blijken.

De deur ging open en op den drempel verscheen markies Joan Hushgrave, gekleed in onberispelijk avond-toilet, dat zijn slanke gestalte op het voordeeligst deed uitkomen.

Hij keek even rond, met den knop van de deur nog in zijn hand en kwam toen langzaam op het tafeltje toe, waar Cartright zat te spelen.

Met de handen in de zakken slenterde hij dichterbij en keek over den schouder van zijn medeminnaar in diens spel.

Met gespannen aandacht volgden Raffles en Charly de bewegingen en de gelaatsuitdrukking van de twee jonge Engelschen, beiden vervuld met wraakzuchtige gevoelens, die slechts op een gelegenheid wachtten, om zich een uitweg te banen.

Cartright scheen niets gemerkt te hebben van het binnentreden van markies Hushgrave.

Hij speelde lusteloos door, nu en dan een geeuw onderdrukkend.

Plotseling klonk een stem boven het zwakke gégons

der andere stemmen uit, die op luiden toon de woorden sprak:

— Ik zou ruiten spelen in uw plaats, burggraaf!

Oogenblikkelijk werd het zeer stil in de speelzaal.

Deze opmerking streed tegen alle gebruiken, vooral omdat zij op een luiden, aanmatigenden toon was te kennen gegeven.

Aller oogen wendden zich naar den spreker, die nog altijd met de handen in de beide zakken achter den stoel van zijn medeminnaar stond met gefronste wenkbrauwen en samengeknepen lippen.

Cartright had langzaam het hoofd omgewend.

Hij nam nu zijn sigaret tusschen de lippen uit, met Hushgrave van het hoofd tot de voeten, haalde de schouders op en greep toen een kaart.

Hij stond op het punt haar neer te werpen, toen Hushgrave een hand uit den zak haalde en dien op den schouder van Cartright legde.

— Ik zou werkelijk ruiten spelen, als ik u was! herhaalde hij.

— En ik zou u willen verzoeken, u niet met mijn spel te bemoeien, markies, zeide Cartright op ijskoude toon. Ik weet zelf wel, wat ik spelen moet!

— Dat schijnt van niet, anders zoudt gij geen schoppen spelen!

— Ik zal wel schoppen spelen en ik zou wel eens willen zien, wie het mij zou beletten, riep Cartright uit, met verheffing van stem, die enkele spelers uit de biljartzaal verbaasd deden toelopen.

— Als gij schoppen speelt, dan geeft gij blijk, dat gij niets van het spel kent! riep Hushgrave toornig uit, en tegelijkertijd maakte hij aanstalten, een kaart uit het spel van den jongen burggraaf te trekken.

Cartright stond langzaam op.

Zijn gelaat was zoo mogelijk nog bleeker geworden.

Zijn stem klonk dreigend toen hij zeide:

— Ik ken een spel, dat ik misschien beter ken dan dit, markies! Een spel, waarin gij u misschien wel met mij wilt meten!

— Als gij het niet beter speelt dan whist, dan moet gij er wel een groote sukkel in zijn!

Het volgende oogenblik vlogen de vijf kaarten, welke Cartright in de hand had gehouden, hem in het gelaat.

Hij scheen een beweging te willen maken, om zich op zijn medeminnaar te werpen, maar hij wist zich te beheerschen en zeide op koelen toon:

— Steeds en overal tot uw dienst, graaf! En ik hoop voor u, dat gij den degen beter weet te hanteeren dan de kaarten.

Het geheele tooneeltje had niet langer geduurd dan enkele seconden en velen in de groote zaal wisten nog niet goed wat er geschied was, toen men de beide tegenstanders reeds zachtjes zag spreken met eenige heeren, die tot hun vrienden behoorden.

Raffles en Charly waren opgestaan en hadden het laatste gedeelte van het noodlottige twistgesprek gehoord.

— Daar moest het op uitloopen, zeide Raffles op zachten toon tot Charly, nadat zij zich weder naar hun plaats hadden begeven.

— Een tweegevecht dus? vroeg Charly op verschrikten toon.

— Ongetwijfeld! Hushgrave heeft dit duel met opzet uitgelokt, dat is zoo klaar als iets. En dat om zulk een vrouw!

— Maar dat tweegevecht mag toch niet plaats hebben, Edward! vervolgde Charly dringend.

— Wees gerust, mijn jongen! Het zal ook niet plaats hebben! Laat dat maar aan mij over!

— Als wij hier eens tusschenbeiden kwamen?

— Dat zal bezwaarlijk gaan!

— Kun je dan niet zeggen, hier ten aanhoore van allen, wie die vrouw is?

— Denk je, dat hen dat zou overtuigen? Als ik niet met goede bewijzen aankom, zou ik hen evengoed kunnen zeggen, dat morgen de zon in het Westen zal opkomen! Ik zou veel kans loopen, dat ik op hetzelfde oogenblik eveneens werd uitgedaagd, om met den overlevende den degen te kruisen — en dat strookt niet met mijn plannen! Neen, ik ben wel verplicht, hen met eigen oogen te laten zien, dat zij schandelijk bedrogen worden.

— Maar de tijd is kort! Misschien heeft het tweegevecht wel reeds dezen morgen plaats!

— Dat denk ik niet! Het is reeds bijna half drie! En de zaak moet voor zes uur haar beslag hebben gekregen. Neen, de getuigen zullen er wel op aandringen, dat de ontmoeting morgen plaats heeft, voor het opgaan van de zon!

— Maar in ieder geval moeten wij daaromtrent zekerheid hebben! Het zou al te vreeselijk zijn, als die jonge menschen om dat schepsel elkander naar het leven stonden.

— Het zal niet gebeuren, Charly, ik herhaal het!

Raffles ging op een der getuigen toe, die zoeven zijn gesprek met Hushgrave had beëindigd, en binnen enkele minuten wist hij wat hij wilde weten — het tweegevecht zou inderdaad pas den volgenden dag plaats hebben.

Als wapen was de degen gekozen.

De twee vijanden hadden de speelzaal verlaten, maar er bleef een gedrukte stemming heerschen, en Raffles

gevoelde, dat er zelfs een vijandige stemming tegen hem heerschte, daar alle aanwezigen zeer wel wisten, dat graaf Tassi zich het meest in de gunsten van de schoone barones mocht verheugen, zoodat de ontmoeting tusschen de beide Engelschen in het geheel geen zin had.

Zwijgend vertrokken de spelers en spoedig lag daar de groote, schitterend verlichte speelzaal eenzaam en duister.

HOOFDSTUK X.

De straffende hand van Raffles.

Dezelfde dag, omstreeks tien uur in den morgen, ontvingen markies Hushgrave zoowel als graaf Cartwright een briefje van den volgenden inhoud, geschreven spot een fijne, loopende hand, welke zij nooit te voren hadden gezien:

Een goede vriend raadt u dringend aan, teneinde noodeloos bloedvergieten te voorkomen, u heden te vijf uur te begeven naar de woning van barones Olga Dostojeff in de Rue de Béotie.

Gij zult daar tegelijkertijd aankomen met uwen tegenstander en beiden zult gij getuige kunnen zijn van een tooneel, dat u voorgoed zal genezen van uwen onwaardigen hartstocht voor eene vrouw, die met u beiden spot.

Laat u niet terughouden door een bediende, die u wellicht den weg zal willen versperren, maar begeef u aanstonds naar de oranjerie, welke gij wel kunt kennen.

Hij, die u dit briefje schrijft, kent uwe plannen en zal niet rusten alvorens hij u heeft overtuigd, dat gij een misdaad begaat, daar elkander naar het leven te staan!

EEN VRIEND.

De verwondering der beide mannen was al even groot en in het eerst dachten zij aan een misplaatste grap, maar bij nader inzien kwam het hun toch geraden voor, den raad van den onbekenden briefschrijver niet in den wind te slaan.

Een vaag voorgevoel zeide hun, dat de man, die deze weinige regels geschreven had, inderdaad hun vriend was, en dat de vrouw, wie zij in blind vertrouwen hun liefde hadden geschonken, hun vertrouwen niet waard was.

Toch hadden zij onmogelijk kunnen zeggen, welke de aard van hun wantrouwen was.

Zij besloten, zonder er elkander in te kennen, den raad van den onbekende op te volgen en zich op den aangewezen tijd naar het huis van de schoone Russin te begeven.

Om half vijf liet graaf Tassi zich bij de gewaande barones Dostojeff aandienen, en de bediende, die waarschijnlijk zijn bevelen had gekregen, liet hem aanstonds in het kleine ontvangsalon, dat aan de straat grensde.

Het duurde niet lang of Olga trad het vertrek binnen. Zij droeg een zeer smaakvol toilet en in ieder ander

geval zou de bezoeker de opmerking hebben gemaakt, dat Olga Dostojeff een zeer schoone vrouw was.

Het nauwsluitend gewaad van diep roode zijde deed haar vorstelijke gestalte op het voordeeligst uitkomen, en zij scheen het te weten, want haar gelaat vertoonde een uitdrukking van trots en zegepraal, die den bezoeker niet ontging.

Olga kwam hem met uitgestoken hand tegemoet en zeide met haar warme, diepe stem, die al zoo menig mannenhart in verwarring had gebracht:

— Hoe vriendelijk van u, graaf, om mij te komen bezoeken!

— Ik zou eerder van het leven afstand hebben gedaan, barones, dan geen gevolg te geven aan uwe uitnoodiging! zeide de Italiaan, terwijl hij haar op bevalige wijze de hand kust. Gij oefent een aantrekkingskracht uit, welke men niet kan wederstaan.

De avonturierster wierp Tassi een gloeienden blik toe, en noodigde hem met een gracieuze gebaar uit tot zitten.

Maar de Italiaan maakte een afwijzend gebaar.

— Ik vermoed, dat gij hier wel al uwe vrienden zult ontvangen, barones! zeide hij.

— Ongetwijfeld! antwoordde Olga, eenigszins verbaasd.

— Stelt gij mij dan op één lijn met al de mannen, die gij aan uw zegekar gebonden hebt?

— Dat weet gij wel beter, graaf! zeide Olga met neergeslagen oogen, terwijl zij met den gouden ketting speelde, waaraan haar horloge bevestigd was.

— Welnu dan — toon dit, door mij te vergunnen, mijn geliefkoosd verblijf in deze schoone woning op te zoeken! hernam Tassi, terwijl een blik vol hartstocht de avonturierster trof.

— En wat is dan wel uw meest geliefd plekje hier, graaf? vroeg Olga met een betooverend lachje.

— Weet gij het nog niet? Hebt gij nog niet opgemerkt, dat ik mij het liefst in de oranjerie ophoud? Die schoone serre herinnert mij aan mijn vaderland — en hij doet uw eigen schoonheid eerst tot haar volle recht komen!

— Gij vleier! riep Olga uit, terwijl zij den Italiaan schalks met den kleinen vinger dreigde. Maar gij zult uw zin hebben! Wij zullen in de serre plaats nemen — en daar zult gij mij van uw mooi land en van uwe plannen voor de toekomst verhalen!

— Ik verlang niets liever, barones!

Met een uitnoodigend gebaar ging de bedriegster graaf Tassi voor naar de oranjerie, een kostelijke serre, die op het kleine park uitzicht gaf, dat zich achter het heerenhuis uitstrekte.

Het was geheel van glas gebouwd en er bevonden zich rieten stoelen en tafels, met kussens beladen sofa's, en andere, tot rusten en kouten noodende meubelen.

— Dit is mijn liefste plekje, barones! zeide Tassi, terwijl hij naar een kleine groep palmen wees, waaronder een rustbank was geplaatst.

En nog onder het spreken nam hij plaats.

Olga ging naast hem zitten en spoedig waren zij in een druk gesprek verdiept.

Maar toch scheen het, of er iets achter hun woorden school dat hun diepere gedachten moest verbergen.

Nu en dan zwegden zij, om elkander een snellen, vragenden blik toe te werpen alsof zij elkanders ware gedachten wilden peilen.

— En zeg mij nu eens, graaf, wat gij toch wel voornemens zijt, vroeg Olga eensklaps, terwijl zij Tassi met haar groote, zwarte oogen vol aankeek. Gij zijt nog ongehuwd, niet waar? Waarom zoekt gij toch geen vrouw?

— Omdat ik vrees, een verkeerde te zullen treffen, barones, antwoordde Tassi glimlachend. Maar sedert eenige dagen koester ik de hoop, dat het lot mij wellicht gunstig zal zijn! Ik heb een vrouw gevonden, die, als zij er in zou willen toestemmen, de mijne te worden, mij tot de gelukkigste van alle stervelingen zou maken!

— En — wie is die vrouw, graaf? vroeg Olga met trillende stem, daar zij gevoelde, haar doel te naderen.

— Vraagt gij het nog? riep Tassi hartstochtelijk uit, terwijl hij de hand der schoone vrouw greep. Hebt gij niet reeds lang begrepen, wat er in mij omgaat? Weet gij dan niet, dat er nevens u niemand voor mij bestaat, dat het leven zonder u voor mi waardeloos is, en dat ik er mij van zal berooven, als gij mij zoudt verstooten? Ik heb je lief, Olga! Wordt mijn vrouw, en volg mij naar mijn land!

De Italiaan had beide armen uitgebreid en met een kreet wierp Olga Dostojeff zich aan zijn borst.

Zij sloot de oogen, als in de zaligste verrukking, sloeg beide armen om den hals van den Italiaan, en drukte hem een vurigen kus op de lippen.

— Ook ik heb je reeds lang liefgehad, mijn Leonardo, mijn held, mijn ridder! Ja, ik wil je toebehooren, ik wil je volgen naar je vaderland!

Een oogenblik zaten de gelieven in dezelfde houding

op de bank terner, toen een zacht geritsel de avonturierster verschrikt het hoofd deed omwenden.

Op nauwelijks eenige meters afstand stonden burggraaf Henry Cartright en markies Joan Hushgrave.

Hun gelaat was vertrokken van woede, teleurstelling en gekwetste ijdelheid.

Blijkbaar hadden zij reeds eenigen tijd verborgen gestaan achter een palmboschje, en dat zij zoo onhoorbaar hadden kunnen naderen was niet te verwonderen, daar zij over den rand van het gras hadden geloopt, hetwelk de verschillende perken omringde.

Als een gewonde tijger vloog Olga Dostojeff op en riep toornig uit:

— Wie heeft u hier toegelaten, heeren? Is het in uw land de gewoonte, dat men de huizen van de menschen binnensluip?

— Vergeef ons, barones, als wij wellicht tegen de gebruiken hebben gehandeld, zeide Hushgrave op doffen toon. Wij hebben wellicht niet volgens de usance gehandeld, maar toch heb ik er geen spijt van, dat wij dit gedaan hebben, thans is het tenminste duidelijk geworden, op welk een schandelijke wijze wij beiden bedrogen zijn!

Een oogenblik heerschte er stilte in de groote serre.

Toen wendde Olga Dostojeff het hoofd naar haar nieuwen aanbieder, wierp hem een vragenden blik toe en zeide:

— Duld gij, dat mij deze beleediging wordt aangedaan, Leonardo? Kunt gij toelaten, dat men uw aanstaande vrouw in haar eigen huis zoo zwaar grieft?

De Italiaan scheen een oogenblik met zijn antwoord te aarzelen.

Toen zeide hij langzaam:

— Ik geef dien beiden heeren volkomen gelijk!

De avonturierster deinsde eenige schreden terug, alsof zij een slag in het gelaat had ontvangen.

Zij was doodsbleek geworden en stamelde:

— Ik heb je goed verstaan? Is dat een bewijs van uw liefde voor mij? Zou ik mij zoo in u bedrogen hebben?

— Dat is wel waarschijnlijk, Olga Dostojeff! antwoordde de Italiaan, terwijl er een zonderling glimlachje om zijn lippen speelde.

— Dan zijt gij geen oprecht zoon van uw ridderlijk land! riep Olga uit met een stem, die van toorn sinderde.

— Wilt gij daarmee zeggen, dat ik geen Italiaan ben, barones? Dan zou ik u gelijk moeten geven!

Weer deed Olga Dostojeff wankelend een schrede achteruit, terwijl zij haar hand op den boezem legde.

Zij liet haar blikken van den een naar den ander dwalen, en kon eindelijk half mompelend uitbrengen:

— Wat moet dat beteekenen? Wat wilt gij zeggen? Gij zijt geen Italiaan, zegt gij?

— Neen, mevrouw, ik ben een volbloed Engelschman!

— En uw naam? Heet gij dan geen Leonardo Tassi?

— Ik weet niet wie hij is, en of hij wel bestaat!

— Gij hebt mij dus bedrogen? kreet Olga Dostojeff, terwijl zij nu woedend op den gewaanden Italiaan trad.

— Dat heb ik inderdaad, mevrouw. Ik heb u bedrogen, zooals gij reeds geruimen tijd mijn landgenooten poogt te bedriegen! Ik zou mij echter niet gaarne met u vergelijken, want gij speelt met het teerste en het edelste, wat wij sterfelijke menschen bezitten: met de liefde! Ik ben geen Italiaan, ik heet niet Tassi, ik bezit weliswaar geld, maar dat zeker niet in uw brandkast zal overgaan, mevrouw, — en zie hier de bewijzen!

Met deze woorden bracht de gewaande Italiaan snel de hand naar het hoofd en ontdeed zich van zijn gitzwarte pruik met lang haar en het glinsterende zwarte zwarte kneveltje, dat zijn bovenlip bedekte.

— Gij ziet dat mijn uiterlijke aantrekkelijkheden valsch zijn — even valsch als uw baronaat, uw landaard en uw geld, mevrouw! Om kort te gaan — ik ben John Raffles, en gij zijt een schaamteloze bedriegster!

De beide Engelschen hadden met de uiterste verbazing naar deze korte woordenwisseling geluisterd.

Blijkbaar waren zij op veel verdacht geweest, maar zeker niet op dit slot!

Zonder zelfs te letten op de laatste woorden van den vreemdeling, trad Hushgrave woedend op Olga Dostojeff toe, en vroeg haar:

— Is het waar wat deze man zegt?

— Het is gelogen! siste de avonturierster tusschen de tanden. Hij kan niet John Raffles zijn. Hij belastert mij! Laat hij bewijzen wat hij zegt!

— Niets is gemakkelijker, mevrouw! hernam Raffles bedaard, terwijl hij vlug den knevel in zijn stak zak. Als de heeren maar zoo goed willen zijn mij even te volgen?

En met deze woorden deed hij een stap in de richting van de deur, die naar de breede gang voerde, welke nog op verscheidene andere vertrekken uitkwam.

— Wat vermeet gij u? riep de Poolse bedriegster

uit, terwijl zij zich voor den Grooten Onbekende plaatste. Gij hebt het recht niet, op die wijze in mijn huis op te treden!

— Het is uw huis niet, mevrouw, hernam Raffles kalm, zonder zijn bedaardheid een oogenblik te verliezen. Het is voor u gehoord door uw minnaar, die tevens uw chauffeur is — en dien ik zoo vrij ben geweest, voor het oogenblik onschadelijk te maken door hem te knevelen en te binden! Hier hebt ge een afschrift van het huurcontract!

En met deze woorden overhandigde Raffles een document aan Henry Cartright, die het snel doorliep en het toen zwijgend aan Hushgrave overhandigde.

— Dat is één! hernam Raffles ijskoud. Als gij den man soms zelf mocht willen ondervragen, dan kunt gij uw gang gaan, maar ik kan er niet voor instaan, dat hij niet zal trachten u te bedriegen!

Maar nog scheen Cartright te aarzelen en zich slechts met moeite te laten overtuigen.

— Maar gij zelf? zeide hij weifelend. Gij hebt zooeven een naam genoemd...

Raffles haalde de schouders op.

— Van mij is geen sprake, althans niet op dit oogenblik. Ik ben wie ik ben, maar ik zou toch terugschrieken voor middelen als die, welke deze Poolsche oplichtster toepast! Wilt gij overtuigd worden of niet?

— Ja, dat wil ik! riep Hushgrave met kracht. Zie maar naar haar gelaat — zij is schuldig! Zij heeft ons bedrogen, en nu gij haar op uw beurt in de val hebt laten toopen, zou zij u het liefst verscheuren!

Inderdaad de schoone Poolsche zag er op dit oogenblik uit als een getergde tijgerin.

Blijkbaar gevoelde zij, dat zij haar noodlot tegemoet ging.

— En wees nu zoo goed mij te volgen, mijne heeren, ging Raffles voort.

Vastberaden volgden de beide Engelschen hun zond'eringen beschermer uit de serre, en daarop staken zij de gang over, en traden een fraai gemeubeld vertrek binnen.

Schoorvoetend was Olga Dostojeff hen gevolgd.

Raffles haalde een bos loopers uit zijn zak, wendde zich tot de anderen, als een schoolmeester die zijn klasse toespreekt en zeide:

— Wees nu zoo goed op te letten! Gij ziet hier een fraai bureautje uit rozenhout, en hier een bos loopers! Ik steek een dezer loopers in het slot — tast even —

en zooals gij ziet, springt het slot open! Het is kinderwerk maar men moet er slag van hebben! Niets dan gewoonte, mijne heeren — gewoonte en een weinig aangeboren talent! Wij openen nu dit sierlijk meubeltje, trekken deze lade open en vinden daarin eenige documenten en brieven. De brieven zullen wij maar terzijde laten, want ik wil dit schepsel niet meer vernederen dan volstrekt noodzakelijk is. De documenten zullen u voldoende inlichten! En als die u soms niet mochten overtuigen, dan is hier een briefje van de zoogenaamde dame van gezelschap van deze schoone dame hier, dat boekdeelen spreekt! Gij wordt er, blijkbaar met de volste instemming van onze lieve gastvrouw, voor ezels, sukkels en Engelsche botterikken in uitgemaakt. Men berekent uw kapitaal en schat u niet veel hoger dan koopwaar! Houdt deze stukken maar en bestudeer ze op uw gemak als kostelijk staaltje van vrouwelijke doortraptheid.

Raffles stak de beide mannen ieder eenige papieren toe, en vervolgde daarop:

— Dan vind ik ginds een pakje bankbiljetten, die mij uitstekend geschikt lijken om onteigend te worden. De geachte barones zal er waarschijnlijk ook niet op eerlijke wijze zijn aangekomen, en ik heb er een betere bestemming voor, dan zij er ooit aan had kunnen geven! Ik weet niet of ge mijn handelwijze billijkt, mijne heeren, maar laat ik u aanstonds zeggen dat me dat volkomen onverschillig laat. Het is niet onmogelijk, dat gij u ondankbaar toont, en deze gelegenheid zoudt willen aangrijpen om mij in handen der politie over te leveren, maar daartegen heb ik natuurlijk mijn maatregelen genomen! Een mijner argumenten is een revolver die ik hier uit mijn zak haal en ik geloof dat het wel zeker genoeg is, nietwaar?

De beide Engelsche edellieden waren zwijgend op dezelfde plek blijven staan.

Zij begonnen nu te beseffen aan welk gevaar zij ontkomen waren, dank zij de bemoeiingen van den man wiens naam zij met bijna bijgeloovige vrees meermalen hadden hooren noemen door Phileas Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard.

Wat de Poolsche betreft, zij stond sidderend van woede, met doodsbleek gelaat en de kleine tanden in de roode lippen gebeten, toe te zien, nu zij er getuige van moest zijn, hoe haar schoonste droomen in rook vervlogen, en hoe zij, hoe sluw ze ook was, het slacht-

offer was geworden van een man, die in sluwheid haar meerdere was.

Raffles wendde zich naar de deur en zeide op dreigenden toon tot de bedriegster:

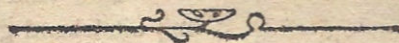
— Dit is de tweede waarschuwing Olga Dostojeff. Ik zou u sterk raden om het niet tot een derde te laten komen! Als gij Parijs morgen niet verlaten hebt, dan verzeker ik u dat ik geen medelijden zal kennen! En tracht mij niet te misleiden, want mijn arm reikt zeer ver, en ik zie zeer veel! Al zoudt ge u in het uiterste hoekje willen trachten te verstoppen — ik zal u terugvinden! Dit is mijn laatste woord geweest! En nu vaarwel — ik hoop voor u zelf, dat gij mijn pad niet meer zult kruisen en dat ik nooit meer vernemen zal, dat gij jonge en rijke mannen in uw net tracht te lokken, om hen later wellicht als een uitgeknepen citroen weg te

werpen. En wat u aangaat, mijne heeren, zoo wendde hij zich tot de beide edellieden, ik raad u slechts aan, wat beter uit uw oogen te zien als gij aan den rand staat van den tweelingafgrond, die twee schoone vrouwenoogen zijn! Want slechts een stap vooruit — en een van u beiden was er ingestort, na den ander het levenslicht te hebben uitgeblazen!

Een buiging voor de drie aanwezigen — en daarop had Raffles snel het vertrek verlaten.

Het volgende oogenblik draaide de sleutel buiten in het slot om.

Toen de beide Engelschen langs een omweg op hun beurt de gang hadden bereikt, was er van hun zonderlingen raadsman in het geheel niets meer te bespeuren.

De volgende aflevering (No. 272) bevat:

Het Complot der Bolsjewiki.

